HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra extinsă)

19 noiembrie 2025*

„Politica economică și monetară – Supravegherea prudențială a instituțiilor de credit – Directiva 2013/36/UE – Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 – Atribuții specifice de supraveghere încredințate BCE – Evaluarea achizițiilor de participații calificate – Opoziție la achiziția unei participații calificate – Dreptul de a fi ascultat – Noțiunea de «participație calificată» – Buna reputație și competența profesională a potențialului achizitor – Drepturi protejate de cartă – Proporționalitate”

În cauza T-366/23,

YH, reprezentată de J. Lehnhardt, R. Hübner și A. Walter, avocați,

reclamantă,

împotriva

Băncii Centrale Europene (BCE), reprezentată de E. Yoo, R. Bax și V. Hümpfner, în calitate de agenți,

pârâtă,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă),

compus, la deliberări, din domnul R. da Silva Passos, președinte, doamnele N. Półtorak, I. Reine și T. Pynnä (raportoare) și domnul H. Cassagnabère, judecători,

grefier: domnul A. Marghelis, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

având în vedere întrebările scrise adresate de Tribunal reclamantei și BCE și răspunsurile acestora din urmă depuse la grefa Tribunalului la 6 decembrie 2024,

în urma ședinței din 16 ianuarie 2025,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanta, YH, solicită anularea deciziei Băncii Centrale Europene (BCE) din 5 mai 2023 prin care se opune achiziționării de către reclamantă a unei participații calificate în cadrul M. M. Warburg & Co (AG & Co.) KGaA (denumită în continuare „întreprinderea-țintă”), în cadrul M. M. Warburg & CO Hypothekenbank AG (denumită în continuare „întreprinderea-țintă Hyp”) și în cadrul Marcard, Stein & Co AG (denumită în continuare „întreprinderea-țintă MS”) (denumită în continuare „decizia atacată”).

Istoricul litigiului

2 Întreprinderea-țintă este o instituție de credit „mai puțin importantă”, supravegheată direct de Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (BaFin, Autoritatea Federală de Supraveghere Financiară, Germania) și, indirect, de BCE.

3 Întreprinderea-țintă aparține familiei soțului reclamantei. În anul 2013, acesta din urmă a dorit să organizeze transmiterea participației sale la capitalul întreprinderii-țintă către copiii lui.

4 În acest scop, soțul reclamantei a transferat, într-o primă etapă, 87,5 % din capitalul societății 1. Max Warburg Beteiligungsgesellschaft mbH (denumită în continuare „MWB 1”) către societatea Familie Max Warburg Vermögensverwaltung KG (denumită în continuare „FMWV”), în beneficiul copiilor lui. El a păstrat restul de 12,5 % din capitalul MWB 1 și în special o acțiune privilegiată care îi conferea 51 % din drepturile de vot în cadrul MWB 1. FMWV și soțul reclamantei s-au angajat să își exercite drepturile de vot în mod uniform (denumit în continuare „acordul de punere în comun”), iar acesta din urmă beneficiază pe viață de un uzufruct cu titlu gratuit asupra părților transferate către FMWV.

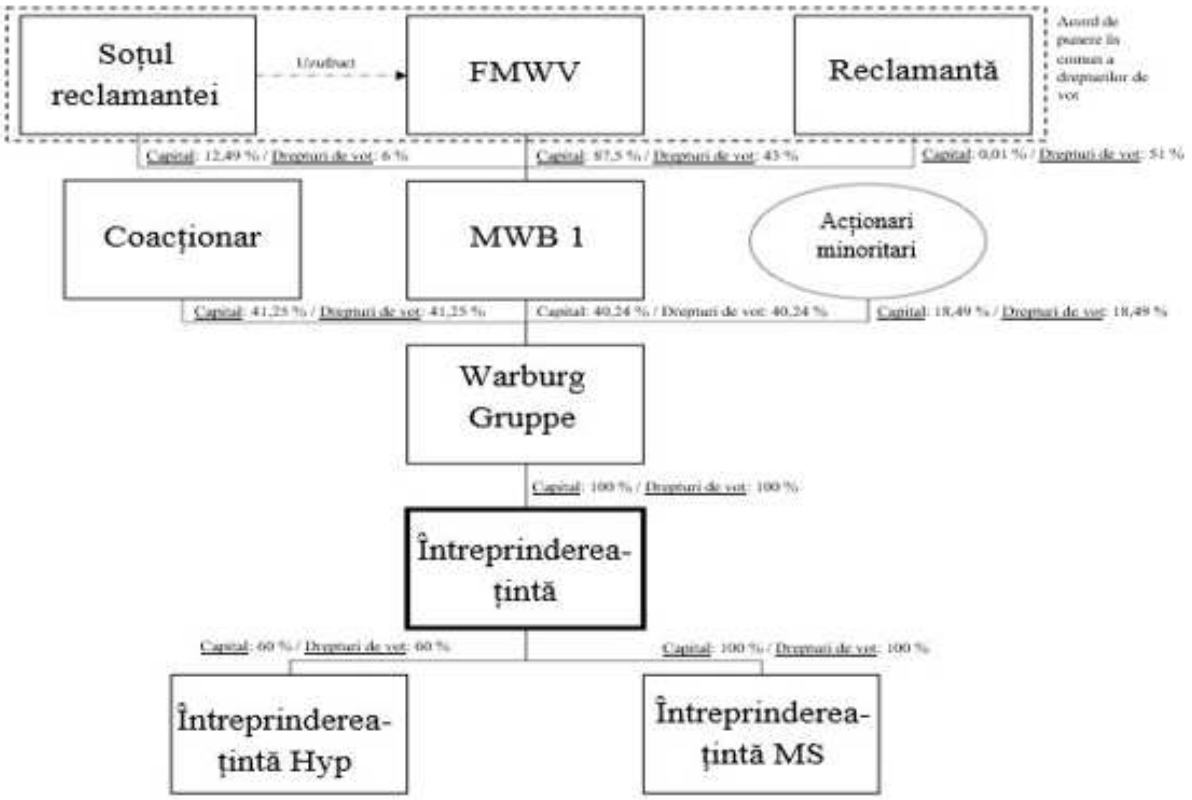
5 MWB 1 deține 40,24 % din capitalul holdingului financiar al grupului prudențial MMWarburg & CO, și anume societatea MMWarburg & CO Gruppe GmbH (denumită în continuare „Warburg Gruppe”). Warburg Gruppe este deținută de asemenea de un alt acționar majoritar, în proporție de 41,25 %, precum și de șapte acționari minoritari, printre care membri ai familiei soțului reclamantei.

6 Warburg Gruppe deține, la rândul său, 100 % din capitalul întreprinderii-țintă, care deținea ea însăși, la momentul deciziei atacate, 100 % și 60 % din capitalul întreprinderii-țintă MS și, respectiv, al întreprinderii-țintă Hyp, care sunt de asemenea instituții de credit. Întreprinderea-țintă Hyp a fost cesionată la 3 noiembrie 2022, această cesiune devenind efectivă la 1 iunie 2023.

7 Prin intermediul Warburg Gruppe, MWB 1 deținea astfel o participație indirectă la întreprinderea-țintă, la întreprinderea-țintă Hyp și la întreprinderea-țintă MS (denumite în continuare împreună „întreprinderile-țintă”).

8 Într-o a doua etapă, reclamanta trebuia să primească acțiunea privilegiată a soțului ei și să achiziționeze astfel 0,01 % din capitalul MWB 1 și 51 % din drepturile de vot în cadrul acesteia (în continuare, „proiectul de achiziție”). De asemenea, aceasta urma să devină parte la acordul de punere în comun privind MWB 1. Soțul ei trebuia, la rândul lui, să păstreze 12,49 % din capitalul

MWB 1 și 6 % din drepturile de vot în această societate, în timp ce FMWV trebuia să păstreze în societatea respectivă 87,5 % din capital și 43 % din drepturile de vot rămase. Structura proiectului de achiziție este prezentată în următoarea schemă:

9 Punerea în aplicare a acestei a doua etape a fost amânată ca urmare a unei investigații efectuate de autoritățile germane cu privire la tranzacțiile bursiere denumite „com/ex” încheiate de întreprinderea-țintă între anii 2007 și 2011, în timp ce soțul reclamantei era director general al acestora. Cu ocazia unei proceduri de reevaluare desfășurate de BaFin în 2019 în contextul unor acuzații de fraudă fiscală la adresa acestuia din urmă ca urmare a tranzacțiilor bursiere menționate „com/ex”, MWB 1 a convenit, împreună cu BaFin, ca drepturile sale de vot în Warburg Gruppe să fie exercitate prin intermediul a doi mandatari, care au preluat mandatul începând din luna februarie 2020.

10 La 12 noiembrie 2021, reclamanta a notificat BaFin proiectul de achiziție, în temeiul reglementării aplicabile în materie de control al participațiilor calificate. Această notificare a fost primită de BaFin la 16 noiembrie 2021.

11 La 16 august 2022, BaFin a confirmat că a primit notificarea proiectului de achiziție.

12 La 14 septembrie 2022, BaFin a solicitat informații suplimentare cu privire la proiectul de achiziție și a solicitat reclamantei să depună două notificări suplimentare pentru achiziționarea indirectă de participații în întreprinderea-țintă MS și în întreprinderea-țintă Hyp.

13 Reclamanta a răspuns la aceste cereri la 29 septembrie și la 14 octombrie 2022. Ea a efectuat de asemenea o notificare pentru întreprinderea-țintă MS și pentru întreprinderea-țintă Hyp la 12 decembrie 2022 și, respectiv, la 19 ianuarie 2023.

14 La 27 ianuarie 2023, pentru a putea declara completă notificarea proiectului de achiziție, BaFin a adresat un e-mail reclamantei, solicitându-i să îi transmită anumite documente, precum și să răspundă unor întrebări suplimentare.

15 Prin e-mailul din 1 februarie 2023, reclamanta a răspuns la cererile pe care BaFin le formulase în e-mailul său din 27 ianuarie 2023 și a transmis documentele solicitate, anexându-le la e-mailul ei, precizând că această trimitere era făcută „în avans prin e-mail”. Reclamanta a răspuns și printr-o scrisoare la cererile menționate.

16 La 3 februarie 2023, BaFin a primit scrisoarea de răspuns a reclamantei menționată la punctul 15 de mai sus.

17 La 21 februarie 2023, BaFin a confirmat că a primit informațiile care completau notificarea la data de 3 februarie 2023. Aceasta a informat-o pe reclamantă că perioada de evaluare de 60 de zile lucrătoare începuse să curgă la 8 februarie 2023 și că urma să expire la 5 mai 2023.

18 La 3 aprilie 2023, reclamanta și consilierii ei s-au întâlnit cu reprezentanți ai BCE, printre care președintele Consiliului de supraveghere, pentru a discuta dificultățile ridicate de proiectul de achiziție.

19 La 4 aprilie 2023, BaFin a propus BCE să nu se opună proiectului de achiziție.

20 La 5 aprilie 2023, reclamanta a propus, prin scrisoare, exercitarea drepturilor de vot deținute de MWB 1 în Warburg Gruppe cu unul dintre cei doi mandatari timp de un an, pentru a răspunde îngrijorărilor exprimate de BCE în cadrul reuniunii din 3 aprilie 2023. Ca răspuns la această scrisoare, președintele Consiliului de supraveghere al BCE a informat-o pe reclamantă, la 12 aprilie 2023, că va primi în curând un proiect de decizie de opoziție la proiectul de achiziție.

21 La 12 aprilie 2023, BCE a comunicat reclamantei un proiect de decizie care se opunea proiectului de achiziție, pentru motivul că aceasta nu îndeplinea cerințele legale pentru a achiziționa o participație calificată într-o instituție de credit. Reclamanta a depus o cerere de inspecție a dosarului, precum și o cerere de prelungire a termenului pentru a-și prezenta observațiile. La 14 aprilie 2023, BCE a dat curs acestor cereri.

22 La 21 aprilie 2023, reclamanta a formulat observații cu privire la acest proiect de decizie.

23 Prin e-mailul din 5 mai 2023, BCE a comunicat reclamantei decizia atacată, confirmând pe fond proiectul său de decizie menționat la punctul 21 de mai sus. După ce a concluzionat că aceasta achiziționa, prin intermediul MWB 1, o participație calificată în întreprinderea-țintă de 100 % din drepturile de vot și de 100 % din capital, BCE a indicat motivele pentru care considera că reclamanta nu îndeplinea criteriile legale pentru a achiziționa o astfel de participație calificată. În primul rând, BCE a apreciat că reclamanta nu îndeplinea condiția bunei reputații reținând, pe de o parte, că aceasta din urmă se afla sub influența soțului ei, considerat de instituție ca fiind lipsit de o bună reputație, și, pe de altă parte, că nu deținea capacitățile profesionale adecvate. În al doilea

rând, BCE a arătat că reclamanta nu avea soliditatea financiară necesară pentru a aduce fondurile proprii necesare întreprinderii-țintă. În al treilea rând, BCE a reținut printre altele că proiectul de achiziție nu permitea o supraveghere prudențială efectivă a întreprinderii-țintă.

24 La 8 mai 2023, după mai multe relansări efectuate de BCE la 5 mai 2023, pentru ca avocatul reclamantei să confirme primirea corectă a deciziei atacate, acesta a răspuns BCE, contestând validitatea notificării efectuate.

25 Prin e-mailul din 12 mai 2023, reclamanta și-a reiterat contestația cu privire la validitatea notificării deciziei atacate și a solicitat să îi fie comunicată nota de evaluare distinctă de observațiile formulate cu privire la proiectul de decizie (denumită în continuare „nota de evaluare distinctă”) menționată în decizia atacată.

26 La 15 mai 2023, BCE a comunicat reclamantei nota de evaluare distinctă.

Concluziile părților

27 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea BCE la plata cheltuielilor de judecată.

28 BCE solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii ca nefondată;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

29 Reclamanta invocă șapte motive, întemeiate, primul, pe încălcarea normelor procedurii de evaluare a participațiilor calificate, al doilea, pe încălcarea dreptului de a fi ascultat și a obligației de motivare, al treilea, pe lipsa examinării faptelor pertinente și pe încălcarea obligației de a adopta decizia numai pe o bază factuală suficient de solidă, al patrulea, pe interpretarea și pe aplicarea incorecte de către BCE a noțiunii de „participație calificată”, al cincilea, pe interpretarea incorectă și pe aplicarea eronată de către BCE a criteriilor de evaluare a potențialului achizitor, al șaselea, pe o încălcare a Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și, al șaptelea, pe o încălcare a principiului proporționalității.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea normelor procedurii de evaluare a participațiilor calificate

30 Reclamanta a împărțit primul motiv în trei aspecte, întemeiate, primul, pe lipsa confirmării de primire a notificării proiectului de achiziție, al doilea, pe lipsa notificării deciziei atacate și, al treilea, pe expirarea perioadei de evaluare.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe lipsa confirmării de primire a notificării proiectului de achiziție

31 Reclamanta susține că, în temeiul articolului 22 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338, denumită în continuare „Directiva CRD IV") și al articolului 2c alineatul (1) a noua teză din Gesetz über das Kreditwesen (Kreditwesengesetz, Legea privind sectorul creditului) în versiunea publicată la 9 septembrie 1998 (BGBl. 1998 I, p. 2776), astfel cum a fost modificată prin Legea din 22 februarie 2023 (BGBl. 2023 I Nr. 51) (denumită în continuare „KWG") care a transpus-o, BaFin și BCE ar fi trebuit să confirme primirea notificării proiectului de achiziție în termen de două zile lucrătoare, și anume la 19 noiembrie 2021. În speță, BaFin ar fi lăsat să treacă un termen de opt luni înainte de a solicita informații suplimentare, pentru a nu confirma primirea notificării complete decât la 21 februarie 2023, cu efect retroactiv de la 8 februarie 2023.

32 Reclamanta susține că termenul de două zile lucrătoare trebuie să curgă de la notificarea proiectului de achiziție, indiferent dacă notificarea este sau nu este completă. Acest criteriu de exhaustivitate nu ar figura la articolul 22 alineatul (2) primul paragraf din Directiva CRD IV, care face trimitere numai la notificarea prevăzută la articolul 22 alineatul (1) din directiva menționată, fără a menționa toate documentele necesare în vederea evaluării. Aceeași directivă ar interzice, pe de altă parte, statelor membre să impună, pentru notificare, cerințe mai stricte decât cele pe care le prevede ea însăși. Prin urmare, articolul 2c alineatul (1) a noua teză din KWG ar trebui interpretat în sensul că nu ar putea impune ca notificarea să fie completă pentru ca termenul de două zile lucrătoare să poată curge, astfel cum ar confirma punctul 9.2 din Ghidul comun al Autorității Bancare Europene (ABE), al Autorității Europene de Asigurări și Pensii Ocupaționale (EIOPA) și al Autorității Europene pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) privind evaluarea prudențială a achizițiilor și majorarea participațiilor calificate în sectorul financiar, publicat la 20 decembrie 2016 (JC/GL/2016/01, denumit în continuare „ghidul comun").

33 Reclamanta apreciază, pe de altă parte, că această interpretare este coerentă cu normele specifice care reglementează cererile de informații suplimentare, care urmăresc să prevină întârzieri nejustificate din partea autorităților competente, cu respectarea principiului securității juridice. Această interpretare ar proteja potențialii achizitori împotriva întârzierilor semnificative ale unui proiect de achiziție notificat, în conformitate cu obiectivele urmărite atât de Directiva CRD IV, cât și de Regulamentul (UE) nr. 468/2014 al BCE din 16 aprilie 2014 de instituire a cadrului de cooperare la nivelul Mecanismului unic de supraveghere între BCE și autoritățile naționale competente și cu autoritățile naționale desemnate (JO 2014, L 141, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul-cadru privind MUS").

34 În sfârșit, reclamanta arată că eficacitatea supravegherii prudențiale nu este repusă în discuție de interpretarea pe care o susține, întrucât autoritățile competente se puteau opune unei achiziții dacă informațiile furnizate de potențialul achizitor erau incomplete. Această interpretare nu ar conduce nici la un volum de muncă sporit pentru autoritățile competente. Reclamanta consideră că normele privind termenul clare, prevăzute în cadrul controlului participațiilor calificate, trebuie respectate de autoritățile competente, în caz contrar acestea din urmă putând amâna la nesfârșit decizia lor. Aceasta concluzionează că notificarea ar trebui considerată completă în absența unui răspuns din partea autorității competente în termenul impus de două zile lucrătoare.

35 BCE contestă argumentația reclamantei.

36 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice BCE în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63, denumit în continuare „Regulamentul privind MUS”) coroborat cu articolul 15 alineatul (3) din același regulament și cu articolul 87 din Regulamentul-cadru privind MUS, BCE deține competența exclusivă de a decide să autorizeze sau nu proiectul de achiziție, la finalul procedurii prevăzute în special la articolul 15 din Regulamentul privind MUS, precum și la articolele 85 și 86 din Regulamentul-cadru privind MUS (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2018, Berlusconi și Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, punctul 54).

37 Pe de altă parte, în cadrul unor relații guvernate de principiul cooperării loiale în temeiul articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul privind MUS, autorităților naționale au, la rândul lor, astfel cum reiese din această dispoziție, din articolul 15 alineatele (1) și (2) din același regulament și din articolele 85 și 86 din Regulamentul-cadru privind MUS, rolul de a înregistra cererile de autorizare, de a sprijini BCE, singura titulară a puterii de decizie, în special comunicându-i acesteia toate informațiile necesare în exercitarea atribuțiilor sale, examinând cererile menționate, apoi transmițând către BCE o propunere de decizie care nu este obligatorie pentru aceasta (Hotărârea din 19 decembrie 2018, Berlusconi și Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, punctul 55).

38 Revine, în consecință, în sarcina instanței Uniunii Europene, în temeiul competenței sale exclusive de a controla legalitatea actelor Uniunii în temeiul articolului 263 TFUE, să statueze asupra legalității deciziei finale adoptate de BCE și să examineze, pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă a persoanelor interesate, eventualele vicii care afectează actele pregătitoare sau propunerile care emană de la autoritățile naționale care ar fi de natură să afecteze validitatea acestei decizii finale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2018, Berlusconi și Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, punctul 44).

39 Potrivit articolului 22 alineatul (1) din Directiva CRD IV, statele membre solicită unui potențial achizitor să notifice în scris, înainte de achiziție, autoritățile competente ale instituției de credit în cadrul căreia intenționează să achiziționeze ori să majoreze o participație calificată, indicând valoarea participației vizate și informațiile relevante astfel cum sunt precizate în conformitate cu articolul 23 alineatul (4) din directiva menționată. Articolul 22 alineatul (2) din aceeași directivă prevede că autoritățile competente confirmă în scris potențialului achizitor primirea notificării efectuate, cu promptitudine și, în orice caz, în termen de două zile lucrătoare de la primire. Acestea au la dispoziție un termen maxim de 60 de zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a notificării și a tuturor documentelor a căror comunicare este solicitată de statul membru împreună cu notificarea pe baza listei prevăzute la articolul 23 alineatul (4) din Directiva CRD IV.

40 Articolul 23 alineatul (4) din Directiva CRD IV prevede că statele membre publică o listă cu informațiile necesare pentru a realiza evaluarea și care trebuie furnizate autorităților competente în momentul notificării prevăzute la articolul 22 alineatul (1) din aceeași directivă.

41 Articolul 22 alineatele (1) și (2) și articolul 23 alineatul (4) din Directiva CRD IV au fost transpuse în dreptul german prin articolul 2c alineatele (1) și (1a) din KWG.

42 În temeiul articolului 2c alineatul (1) a doua teză din KWG, potențialul achizitor trebuie să indice, în notificarea sa, pe de o parte, faptele și documentele relevante pentru a stabili întinderea participației și influența semnificativă, pentru a evalua fiabilitatea sa și pentru a examina alte motive de opoziție prevăzute la articolul 2c alineatul (1b) prima teză din KWG, care trebuie precizate prin ordonanță, în conformitate cu articolul 24 alineatul (4) din KWG, precum și, pe de altă parte, persoanele și întreprinderile de la care intenționează să achiziționeze acțiunile corespunzătoare.

43 În temeiul articolului 2c alineatul (1) a noua teză din KWG, BaFin trebuie apoi să confirme în scris persoanei supuse obligației de notificare primirea unei notificări complete, fără întârziere și cel târziu în termen de două zile lucrătoare de la primirea acesteia.

44 Articolul 2c alineatul (1a) prima teză din KWG prevede că BaFin dispune de un termen de 60 de zile lucrătoare de la data scrisorii prin care a confirmat, în scris, primirea notificării complete pentru a-și efectua evaluarea. La articolul 2c alineatul (1a) a doua teză din KWG se precizează că confirmarea de primire emisă de BaFin trebuie să indice data la care se încheie perioada de evaluare.

45 Din modul de redactare a dispozițiilor germane citate la punctele 42-44 de mai sus rezultă, pe de o parte, că BaFin confirmă primirea unei notificări complete fără întârziere și cel târziu în termen de două zile lucrătoare de la primirea acesteia și, pe de altă parte, că perioada de evaluare de 60 de zile lucrătoare începe să curgă numai de la data emiterii acestei confirmări de primire, care trebuie să menționeze data la care se încheie perioada de evaluare.

46 Pe de altă parte, trebuie subliniat că, pentru a armoniza practicile statelor membre, autoritățile europene de supraveghere au adoptat în 2016 ghidul comun.

47 În ceea ce privește instituțiile bancare, temeiul juridic al ghidului comun se află la articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană [ABE]), de modificare a Deciziei 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO 2010, L 331, p. 12), în conformitate cu care ABE, în scopul stabilirii de practici, eficiente și eficace în materie de supraveghere în cadrul Sistemului european de supraveghere financiară (SESF) și al garantării aplicării comune, uniforme și coerente a dreptului Uniunii, emite ghiduri și recomandări adresate autorităților competente sau instituțiilor financiare.

48 Chiar dacă ghidul comun este un act juridic fără caracter obligatoriu, din articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1093/2010 reiese că autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile pentru a-l respecta (Concluziile avocatului general Campos Sánchez-Bordona prezentate în cauza Berlusconi și Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:502, punctele 84 și 85). Această dispoziție precizează totuși că autoritățile respective confirmă dacă se conformează sau intenționează să se conformeze respectivului ghid și că, în caz contrar, informează ABE cu privire la alegerea lor, prezentându-și motivele (Hotărârea din 15 iulie 2021, FBF, C-911/19, EU:C:2021:599, punctul 43). BCE s-a angajat astfel să respecte acest ghid comun, după cum a precizat în înscrisurile sale. În plus, s-a precizat că BaFin și-a manifestat intenția de a se conforma ghidului comun.

49 Punctul 9.1 din ghidul comun reia principiul potrivit căruia autoritățile competente trebuie să confirme notificarea în scris potențialului achizitor imediat și în orice caz, în termen de două zile lucrătoare de la primirea notificării. Punctul 9.2 din ghidul comun, pe care reclamanta însăși îl

invocă în cadrul primului aspect al primului motiv, precizează că o confirmare de primire ar trebui emisă în termen de două zile lucrătoare, indiferent dacă notificarea este sau nu este completă. Astfel, acest alineat prevede că, în cazul unei notificări incomplete, autoritatea competentă trebuie să confirme primirea notificării în termen de două zile lucrătoare și să indice potențialului achizitor, într-un termen rezonabil, informațiile care lipsesc.

50 Cu toate acestea, o notificare incompletă nu are nici domeniul de aplicare, nici efectele unei notificări complete, astfel cum sunt specificate la punctul 9.1 din Ghidul comun. Din a doua teză a aceluiași punct reiese că notificarea nu ar trebui considerată completă decât dacă include toate informațiile solicitate de statul membru în cauză. A treia teză a punctului menționat prevede că confirmarea trebuie să constituie exclusiv o etapă procedurală referitoare la completitudinea formală a notificării, având efectul de a declanșa perioada de 60 de zile lucrătoare în care trebuie efectuată evaluarea prudențială și nu presupune o revizuire substanțială a documentației furnizate de către supraveghetorul băncii-țintă.

51 Or, prin faptul că prevede că o confirmare de primire nu poate avea ca efect curgerea perioadei de evaluare de 60 de zile lucrătoare decât cu condiția ca notificarea să fie completă, acest ghid nu face decât să amintească norma, prevăzută la articolul 22 alineatele (1) și (2) din Directiva CRD IV, în temeiul căreia termenul de 60 de zile lucrătoare începe să curgă numai după primirea notificării însoțite de „[toate documentele] pe care statele membre le doresc anexate” și după ce autoritatea competentă a confirmat primirea în termen de două zile lucrătoare de la această primire.

52 Rezultă din cele ce precedă, în primul rând, că o notificare care este incompletă nu determină curgerea termenului de 60 de zile lucrătoare prevăzut la articolul 22 alineatul (2) din Directiva CRD IV, în al doilea rând, că, în cazul în care o notificare este incompletă, autoritatea competentă nu este obligată să specifice informațiile care lipsesc în confirmarea de primire a notificării incomplete, ci trebuie să facă acest lucru numai într-un termen rezonabil și, în al treilea rând, că, astfel cum prevede de altfel articolul 2c alineatul (1a) din KWG, perioada de evaluare de 60 de zile lucrătoare începe să curgă de la data confirmării scrise de primire a notificării complete.

53 Cu toate acestea, reclamanta susține în esență că, întrucât nu a confirmat primirea notificării din 12 noiembrie 2021 și nu i-a comunicat într-un termen rezonabil lista informațiilor care lipseau, BaFin a amânat în mod nejustificat evaluarea proiectului de achiziție pe care trebuia să o efectueze BCE.

54 În această privință, este necesar să se arate că din elementele dosarului reiese că BaFin nu a reacționat la notificarea din 12 noiembrie 2021 decât nouă luni mai târziu, și anume după trecerea unui interval de timp relativ lung. De fapt, această împrejurare a întârziat începerea efectivă a evaluării de către BCE a proiectului de achiziție.

55 Cu toate acestea, potrivit jurisprudenței Tribunalului, nerespectarea unei norme obligatorii de procedură nu este susceptibilă să determine nelegalitatea deciziei finale a instituției respective decât dacă prezintă un caracter suficient de substanțial și dacă afectează, în mod prejudiciabil, situația juridică și materială a părții care invocă un astfel de viciu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2022, Vialto Consulting/Comisia, T-537/18, nepublicată, EU:T:2022:852, punctul 183 și jurisprudența citată).

56 În speță, având în vedere cadrul legislativ expus la punctele 39-52 de mai sus, faptul că BaFin nu a emis o confirmare de primire atunci când a primit notificarea din 12 noiembrie 2021, deși incompletă, nu a avut incidență nici asupra conținutului deciziei atacate, nici asupra termenului de evaluare de 60 de zile lucrătoare.

57 În plus, potrivit BCE, termenul de nouă luni de care a avut nevoie BaFin pentru a reacționa la notificarea achiziției propuse se explică prin faptul că, până la o conversație telefonică cu reclamanta, BaFin a considerat că notificarea reclamantei privea doar o parte din proiectul de fuziune al Warburg Gruppe cu întreprinderea-țintă.

58 În această privință, Tribunalul arată că, la momentul depunerii notificării proiectului de achiziție preconizat, reclamanta a indicat că o astfel de notificare era efectuată „în legătură” cu proiectul de fuziune a Warburg Gruppe cu întreprinderea-țintă. În astfel de împrejurări, BaFin a putut considera în mod valabil, astfel cum susține BCE, că notificarea din 12 noiembrie 2021 trebuia analizată în contextul mai larg al unui alt proiect.

59 Prin urmare, trebuie să se constate că reclamanta nu demonstrează în ce mod lipsa trimiterii confirmării de primire a notificării incomplete prezenta un caracter suficient de substanțial. Aceasta nu se prevalează nici de elemente care să dovedească faptul că lipsa unei astfel de confirmări a fost de natură să afecteze situația sa juridică și materială, conform jurisprudenței amintite la punctul 55 de mai sus.

60 Rezultă că primul aspect al primului motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe expirarea perioadei de evaluare

61 Reclamanta susține că, în temeiul articolului 22 alineatele (2) și (6) din Directiva CRD IV, astfel cum a fost transpusă în dreptul german, autoritatea competentă trebuie să efectueze evaluarea într-un termen strict de maximum 60 de zile lucrătoare, în lipsa unor cereri de informații suplimentare. În cazul în care autoritatea competentă nu se opune proiectului de achiziție care i-a fost notificat într-un astfel de termen, proiectul respectiv se consideră aprobat.

62 În primul rând, reclamanta susține că notificarea proiectului de achiziție din 12 noiembrie 2021 a fost primită de BaFin la 16 noiembrie 2021, ceea ce ar fi trebuit să conducă la începerea perioadei de evaluare la 19 noiembrie 2021.

63 Reclamanta susține că faptul de a impune termene restrânse autorității competente conferă procedurii de evaluare un caracter clar și previzibil, asigurând în același timp adoptarea unei decizii rapide.

64 Reclamanta adaugă că, în temeiul articolului 41 din cartă și al documentelor pregătitoare pentru transpunerea în dreptul german a Directivei 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de modificare a Directivei 92/49/CEE a Consiliului și a Directivelor 2002/83/CE, 2004/39/CE, 2005/68/CE și 2006/48/CE în ceea ce privește normele de procedură și criteriile de evaluare aplicabile evaluării prudențiale a achizițiilor și a majorărilor de participații în sectorul financiar (JO 2007, L 247, p. 1), articolul 2c alineatul (1) a noua teză din KWG trebuie interpretat în sensul că, independent de o confirmare a caracterului complet, perioada de evaluare începe să curgă la două zile de la primirea notificării de către BaFin.

65 În al doilea rând și cu titlu subsidiar, reclamanta arată că, ținând seama de confirmarea de primire a BaFin din data de 16 august 2022, perioada de evaluare ar fi trebuit să înceapă la 19 august 2022.

66 În al treilea rând și cu titlu încă mai subsidiar, reclamanta apreciază că, prin depunerea ultimelor notificări pentru întreprinderea-țintă MS și pentru întreprinderea-țintă Hyp la 19 ianuarie 2023, perioada de evaluare, chiar în lipsa confirmării de primire, ar fi trebuit să înceapă la 23 ianuarie 2023. Întrucât cererea de informații suplimentare a BaFin a intervenit la 27 ianuarie 2023, respectiv după expirarea termenului obligatoriu de două zile lucrătoare, perioada de evaluare ar fi trebuit să se încheie cel târziu la 19 aprilie 2023.

67 În al patrulea rând, BaFin ar fi calculat greșit perioada de evaluare întemeindu-se pe ipoteza potrivit căreia primise ultimele informații de la reclamantă la 3 februarie 2023, în timp ce ultimele informații solicitate ar fi fost comunicate de aceasta la 1 februarie 2023. BCE nu ar putea susține în mod întemeiat că notificarea și informațiile care o însoțesc trebuie prezentate în scris, întrucât această poziție ar fi nu numai contradictorie cu faptul că BCE alege ea însăși mijloacele de notificare electronică pe care le consideră adecvate, ci și viciată în drept, întrucât această modalitate de notificare nu este impusă nici de articolul 22 din Directiva CRD IV, nici de articolul 2c alineatul (1a) din KWG.

68 Reclamanta concluzionează că, în perioada de evaluare, BCE nu s-a opus proiectului de achiziție, astfel încât aceasta este considerată aprobată.

69 BCE contestă afirmațiile reclamantei.

70 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 22 alineatul (6) din Directiva CRD IV, în cazul în care, în cursul perioadei de evaluare, autoritățile competente nu se opun în scris proiectului de achiziție, acesta se consideră aprobat.

71 Transpunerea acestei dispoziții în dreptul german figurează la articolul 2c alineatul (1b) a opta teză din KWG, care prevede că, dacă, în cursul perioadei de evaluare, autoritatea de supraveghere nu se opune în scris achiziției sau majorării participației, achiziția sau majorarea poate fi realizată.

72 Astfel cum rezultă din examinarea primului aspect al primului motiv, perioada de evaluare de 60 de zile lucrătoare nu începe să curgă decât de la confirmarea de primire a notificării complete (a se vedea punctul 45 de mai sus).

73 În plus, din articolul 22 alineatul (1) din Directiva CRD IV reiese că notificarea unei participații calificate trebuie să se facă în scris, fără ca această formă scrisă să fie definită. În dreptul german, articolul 2c alineatul (1) prima teză din KWG prevede, prin urmare, că notificarea unei participații calificate trebuie efectuată în scris, în conformitate cu a doua teză a aceleiași dispoziții. Această a doua teză arată că potențialul achizitor trebuie, în notificarea sa, să indice faptele și documentele esențiale, care trebuie printre altele să fie precizate prin ordonanță, în conformitate cu articolul 24 alineatul (4) din KWG.

74 În consecință, furnizarea de către reclamantă a informațiilor astfel solicitate era o condiție necesară pentru ca BaFin să trimită confirmarea de primire a notificării complete, care permite ca perioada de evaluare să înceapă să curgă.

75 În speță, la 27 ianuarie 2023, BaFin a solicitat informații referitoare la situația financiară a reclamantei. Aceste informații priveau în special stabilirea prețului de achiziție a participației sale la întreprinderea-țintă, declarațiile sale fiscale și descrierea surselor sale de venituri.

76 Acest tip de informații figurează la articolul 13 alineatul (3) din la Verordnung über die Anzeigen nach § 2c des Kreditwesengesetzes und § 17 des Versicherungsaufsichtsgesetzes (Inhaberkontrollverordnung, Regulamentul privind controlul deținătorilor de participații) din 20 martie 2009 (BGBl. 2009 I, p. 562, denumit în continuare „InhKontrollV”), care precizează elementele necesare pentru notificarea unei achiziții de participații calificate, conform articolului 24 alineatul (4) din KWG.

77 Rezultă că, înainte de primirea acestor informații, notificarea nu era completă și că, prin urmare, termenul din perioada de evaluare nu putea începe să curgă.

78 La 1 februarie 2023, reclamanta a adresat BaFin un e-mail de răspuns, în urma cererii acesteia din urmă din 27 ianuarie 2023. Acest e-mail cuprindea, în înscrisurile anexate, o versiune scanată a scrisorii de răspuns semnate cu numele reclamantei, cu mențiunea „în avans prin e-mail”, precum și patru anexe în versiune PDF. Această scrisoare și aceste anexe au fost de asemenea trimise prin poștă de reclamantă.

79 Printr-o confirmare de primire din 21 februarie 2023, BaFin a informat-o pe reclamantă că scrisoarea sa de răspuns din 1 februarie 2023 fusese primită la 3 februarie 2023 și că notificarea sa era considerată completă. În aceeași scrisoare, BaFin a indicat în mod expres reclamantei că perioada de evaluare trebuia, în consecință, să curgă de la 8 februarie la 5 mai 2023.

80 În această privință, trebuie subliniat că, până la introducerea cererii sale introductive, reclamanta nu a formulat nicio observație cu privire la această scrisoare, prin care BaFin apreciase că punctul de plecare al perioadei de evaluare nu era primirea e-mailului din 1 februarie 2023, ci primirea documentelor pe suport de hârtie din 3 februarie 2023.

81 Ținând seama de această confirmare de primire, perioada de evaluare nu putea astfel să înceapă înainte de 8 februarie 2023 și nici să se încheie înainte de 5 mai 2023, în conformitate cu articolul 2c alineatul (1a) din KWG, interpretat și interpretat în lumina articolului 22 alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva CRD IV.

82 Numai în acest temei, BCE a apreciat, fără a săvârși o eroare de drept și în special fără a încălca articolul 41 din cartă, că perioada de evaluare curgea de la 8 februarie 2023 la 5 mai 2023.

83 Reclamanta susține însă că a comunicat ultimele informații solicitate la 1 februarie 2023, iar nu la 3 februarie 2023, astfel cum susține BaFin. BCE nu ar putea susține în mod întemeiat că informațiile care însoțesc notificarea trebuie să fie prezentate în scris și să considere astfel notificarea completă numai începând cu 3 februarie 2023. Reclamanta susține astfel că respectarea formei scrise nu era necesară pentru transmiterea informațiilor solicitate de BaFin la 27 ianuarie 2023.

84 În această privință, trebuie să se constate că reclamanta a respectat forma scrisă impusă de BaFin și de BCE pentru notificarea inițială a proiectului de achiziție din 12 noiembrie 2021.

85 Problema care se ridică este astfel aceea dacă, în esență, aceeași formă trebuia impusă pentru comunicarea informațiilor solicitate de BaFin la 27 ianuarie 2023, pentru a declara notificarea proiectului de achiziție completă.

86 Astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 73-77 de mai sus, aceste informații, care se refereau la situația financiară a reclamantei și priveau în special stabilirea prețului de achiziție a participației sale în întreprinderea-țintă, declarațiile sale fiscale și descrierea surselor sale de venituri, trebuiau comunicate BaFin pentru ca notificarea proiectului de achiziție să fie considerată completă. Prin urmare, aceste informații trebuiau de asemenea să fie comunicate BaFin în forma aplicabilă notificării inițiale.

87 Cu toate acestea, este cert că e-mailul reclamantei din 1 februarie 2023, transmis ca răspuns la cererile BaFin din 27 ianuarie 2023, nu respectă forma scrisă impusă pentru notificarea inițială. În plus, deși reclamanta contestă, în înscrisurile sale, aplicabilitatea în speță a articolului 126 prima teză din Bürgerliches Gesetzbuch (Codul civil german), din elementele dosarului reiese că aceasta a procedat la notificarea din 12 noiembrie 2021 prin scrisoare. Procedând astfel, reclamanta a acceptat că forma scrisă impusă la articolul 2c alineatul (1) prima teză din KWG impunea transmiterea notificării menționate anterior în formă fizică și semnată manual.

88 În această privință, Tribunalul a solicitat părților, prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii din data de 13 noiembrie 2024, să precizeze definiția formei scrise care figurează în dispoziția menționată la punctul 87 de mai sus, în raport cu dreptul național german. Acest aspect a fost de asemenea dezbătut în ședință.

89 Din răspunsurile scrise ale părților, precum și din observațiile lor orale formulate în ședință reiese că nici cadrul juridic german, nici instanțele administrative naționale nu au definit forma scrisă prevăzută la articolul 2c alineatul (1) prima teză din KWG, care transpune articolul 22 alineatul (1) din Directiva CRD IV. După cum explică BCE, articolul 126 prima teză din Codul civil german este de asemenea relevant în cadrul aplicării articolului 2c alineatul (1) prima teză din KWG. Această dispoziție prevede că, în cazul în care forma scrisă este prevăzută de lege, documentul în cauză trebuie să fie semnat de emitent cu numele său scris de mână sau cu inițialele sale certificate de un notar.

90 În speță, reclamanta însăși a menționat, la începutul e-mailului său din 1 februarie 2023, următoarea expresie: „în avans prin e-mail”. Aceasta a explicat de asemenea în ședință că trimisese documentele anexate la acest e-mail în formă fizică pentru a evita situația în care termenul nu ar începe să curgă înainte de primirea documentelor sub această formă.

91 Procedând astfel, reclamanta nu numai că nu a contestat faptul că obligația de notificare a proiectului de achiziție avut în vedere, care trebuia să se facă „în scris”, implica o trimitere pe suport de hârtie, ci ea însăși pare să o fi admis.

92 În plus, forma electronică, în condițiile prevăzute la articolul 3a alineatul (2) din Verwaltungsverfahrensgesetz (Legea privind procedura administrativă) în versiunea publicată la 23 ianuarie 2003 (BGBl. I, p. 102 (denumită în continuare „Legea germană privind procedura administrativă”), se poate substitui formei scrise. Astfel, potrivit acestui articol, transmiterea documentelor electronice este permisă numai „în măsura în care destinatarul furnizează acces în acest scop” sau în cazul în care documentele în cauză conțin o semnătură electronică calificată, în sensul articolului 3 punctul 12 din Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și

al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de asigurare a încrederii pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE (JO 2014, L 257, p. 73). Or, în speță niciuna dintre aceste două condiții nu este îndeplinită.

93 Ca răspuns la o întrebare orală adresată de Tribunal și în completarea răspunsului său la măsura de organizare a procedurii menționată la punctul 88 de mai sus, BCE a explicat, fără a fi contrazisă cu privire la acest aspect de reclamantă, că BaFin indica în e-mailurile sale adresele electronice specifice la care să fie trimise documentele în format electronic. Aceasta a explicat de asemenea că și pe site-ul internet al BaFin se menționează în mod expres că orice document electronic trebuie trimis exclusiv la aceste două adrese, aspect care nu a fost contestat nici de reclamantă în ședință.

94 Or, trebuie să se constate că, în urma e-mailului care i-a fost adresat de BaFin la 27 ianuarie 2023 și care menționa adresele funcționale respective, reclamanta nu a trimis e-mailul din 1 februarie 2023 la una dintre acestea și documentele care, inițial, purtau o semnătură olografă nu conțineau o semnătură electronică.

95 Rezultă că nu se poate considera că documentele trimise de reclamantă la 1 februarie 2023 au fost notificate în mod valabil pe cale electronică și că, în consecință, au completat în mod valabil notificarea proiectului de achiziție din 12 noiembrie 2023.

96 În sfârșit, având în vedere dispozițiile articolului 3a alineatul (2) din Legea germană privind procedura administrativă, este necesar să se înlăture afirmația potrivit căreia reclamanta putea răspunde la e-mailul BaFin la 27 ianuarie 2023 printr-un e-mail adresat la aceeași adresă.

97 În orice caz, trebuie subliniat de asemenea că fiecare parte la procedură trebuie să se conformeze normelor care îi sunt aplicabile. În cazul în care notificarea proiectului de achiziție ar fi supusă condițiilor prevăzute la articolul 2c alineatul (1) prima teză din KWG, notificarea unei decizii de supraveghere prudențială de către BCE ar trebui, la rândul său, să se conformeze cadrului juridic prezentat la punctele 123-126 de mai jos, care va fi examinat în cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv.

98 Rezultă din cele ce precedă că, ținând seama de cadrul legal și factual al speței, în măsura în care reclamanta a trimis informațiile solicitate prin e-mail la o adresă care nu era prevăzută în acest scop, anunțând și efectuând în același timp o trimitere în format fizic, BaFin nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că notificarea în scris era completă în ziua primirii elementelor transmise de reclamantă pe un suport fizic, și anume la 3 februarie 2023.

99 Din elementele care precedă rezultă că al treilea aspect al primului motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe lipsa formei scrise și a notificării deciziei atacate

100 În primul rând, reclamanta susține că decizia atacată este nelegală, întrucât aceasta din urmă nu i-ar fi fost notificată în conformitate cu articolul 35 alineatele (1) și (10) și cu articolul 88 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul-cadru privind MUS.

101 Decizia atacată ar fi fost adresată reclamantei sub forma unui document anexat la un e-mail, deși BCE nu a adoptat o decizie privind criteriile de notificare pe cale electronică în conformitate cu articolul 35 alineatul (10) din Regulamentul-cadru privind MUS.

102 Reclamanta adaugă de asemenea că articolul 35 alineatul (10) din Regulamentul-cadru privind MUS nu acordă BCE posibilitatea de a alege mijlocul de comunicare electronică pe care îl consideră adecvat pentru notificarea unei decizii. Acest articol ar impune BCE să adopte criterii de notificare pe cale electronică conforme cu principiul securității juridice și care ar permite destinatarului deciziei să îi verifice autenticitatea, precum și momentul precis al notificării sale. Reclamanta invocă în această privință articolul 100 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

103 În al doilea rând, reclamanta adaugă că nu a putut lua cunoștință de decizia atacată, întrucât nota de evaluare distinctă, care ar face parte integrantă din raționamentul BCE, nu i-a fost comunicată ca parte sau ca anexă la decizia menționată.

104 În al treilea rând, în plus față de răspunsurile sale la măsura de organizare a procedurii din 13 noiembrie 2024, reclamanta susține că din articolul 2c alineatul (1b) a cincea și a opta teză, din KWG și din articolul 22 alineatul (6) din Directiva CRD IV reiese că o decizie de opoziție la un proiect de achiziție de participații calificate trebuie să fie adoptată și notificată în scris. În temeiul articolului 37 alineatele (2) și (3) din Legea germană privind procedura administrativă, această formă scrisă ar impune ca actul administrativ să existe sub formă fizică.

105 Este adevărat că forma scrisă ar putea fi înlocuită cu forma electronică, în conformitate cu articolul 3a alineatul (2) și cu articolul 37 alineatul (3) din Legea germană privind contenciosul administrativ. Decizia atacată nu ar respecta însă această formă, întrucât nu ar fi semnată prin intermediul unui dispozitiv de semnătură electronică calificat, în sensul articolului 3 punctul 12 din Regulamentul nr. 910/2014.

106 Reclamanta apreciază de asemenea că decizia atacată este afectată de lipsa autentificării, care trebuie să conducă, în sine, la anularea acesteia.

107 BCE respinge afirmațiile reclamantei.

108 Prin intermediul celei de a treia critici, reclamanta susține, cu ocazia răspunsurilor sale la măsura de organizare a procedurii din 13 noiembrie 2024, că decizia atacată nu respectă nici forma scrisă, întrucât nu este materializată în formă fizică, nici forma electronică, în lipsa aplicării unei semnături electronice calificate.

109 Or, validitatea notificării deciziei atacate nu poate fi repusă în discuție în raport cu dreptul procedural național.

110 Pe de o parte, astfel cum s-a arătat la punctele 36 și 37 de mai sus, procedura de control al participațiilor calificate este o procedură compozită care se desfășoară mai întâi în fața autorității naționale competente, apoi în fața BCE. În acest cadru, BCE este obligată să aplice „dreptul relevant al Uniunii și, în cazul în care acesta cuprinde directive, legislația națională care transpune directivele respective”, în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul privind MUS. În această privință, considerentul (34) al aceluiași regulament precizează că „BCE ar trebui să aplice normele materiale legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit”.

111 În consecință, articolul 3a și articolul 37 din Legea germană privind procedura administrativă, care nu intră sub incidența dreptului material privind supravegherea prudențială, nu trebuie să fie aplicate de BCE.

112 Pe de altă parte, presupunând că notificarea nu a fost efectuată în scris ori prin mijloace electronice, în sensul dreptului german, trebuie amintit că, pentru ca notificarea unei decizii să fie legală, este suficient ca această decizie să fie comunicată destinatarului său și ca acestuia din urmă să i se ofere posibilitatea de a lua cunoștință de ea, precizându-se în plus că eventualele neregularități care afectează modalitățile de notificare nu afectează legalitatea sau regularitatea actului notificat însuși (Hotărârea din 12 martie 2020, LL-Carpenter/Comisia, T-531/18, nepublicată, EU:T:2020:91, punctul 110 și jurisprudența citată).

113 În speță, decizia atacată a fost adusă la cunoștința reclamantei prin e-mailul din 5 mai 2023. Această decizie marca în mod expres opoziția BCE față de proiectul de achiziție și cuprindea de asemenea motivele acestei opoziții.

114 Tot la 5 mai 2023, BCE a solicitat prin e-mail confirmarea primirii deciziei atacate. La 8 mai 2023, avocatul reclamantei a răspuns la acest e-mail, arătând că contesta validitatea notificării și solicitând informații privind criteriile care trebuie respectate pentru o notificare pe cale electronică.

115 Reclamanta nu contestă, așadar, că a primit decizia atacată și că a putut lua cunoștință de aceasta la 5 mai 2023. Această luare la cunoștință este în orice caz atestată de faptul că a solicitat, la 12 mai 2023, comunicarea notei de evaluare distincte, vizând în mod expres mențiunea care este făcută în decizia atacată.

116 Pretinsa nerespectare a formei scrise și a formei electronice nu poate, așadar, în speță, să afecteze în mod prejudiciabil situația juridică și materială a reclamantei, în sensul jurisprudenței citate la punctul 55 de mai sus. În orice caz, întrucât nerespectarea normelor privind notificarea deciziei atacate nu poate avea incidență asupra legalității acestei decizii, trebuie să se constate că critica reclamantei este inoperantă.

117 În consecință, susținerile reclamantei trebuie înlăturate.

118 În sfârșit, reclamanta invocă lipsa autentificării deciziei atacate, în special pentru motivul că aceasta nu ar cuprinde o semnătură electronică calificată. Această autentificare constituie o normă fundamentală de procedură a cărei încălcare poate determina anularea actului în cauză și poate fi invocată din oficiu de instanță (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Landesbank Baden-Württemberg și SRB, C-584/20 P și C-621/20 P, EU:C:2021:601, punctul 152).

119 În această privință, reiese din jurisprudență că autentificarea unui act are drept scop asigurarea securității juridice, prin fixarea textului adoptat de autorul actului. Controlul respectării formalității autentificării echivalează astfel cu verificarea caracterului cert al actului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 noiembrie 2019, Banco Cooperativo Español/SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, punctele 75 și 77).

120 În speță, astfel cum arată reclamanta în cererea introductivă, decizia atacată reia în mod identic proiectul de decizie comunicat acesteia din urmă în cursul procedurii administrative, cu excepția anumitor modificări minime de ordin formal. Reclamanta nu susține că decizia atacată ar fi fost modificată ulterior semnării sale și nu contestă nici identitatea, nici autoritatea semnatarului său. Ea invocă numai neregularitatea formală a acestei semnături, fără a contesta valoarea sa probantă.

121 În consecință și în lipsa oricărui alt element de natură să dea naștere unei îndoieli cu privire la caracterul cert al deciziei atacate, autentificarea acesteia din urmă nu poate fi repusă în discuție.

122 În ceea ce privește argumentația reclamantei potrivit căreia aceasta nu a primit notificarea deciziei atacate, în conformitate cu articolul 35 alineatele (1) și (10) și cu articolul 88 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul-cadru privind MUS, trebuie arătate următoarele.

123 Potrivit articolului 35 alineatele (1) și (10) din Regulamentul-cadru privind MUS, BCE poate notifica unei părți o decizie a BCE în materie de supraveghere, printre altele pe cale electronică. Articolul 35 alineatul (10) din Regulamentul-cadru privind MUS prevede în plus că BCE poate stabili criteriile potrivit cărora o decizie a BCE în materie de supraveghere poate fi notificată prin mijloace electronice de comunicare sau prin alte mijloace de comunicare comparabile.

124 Este cert că BCE nu a stabilit astfel de criterii. Cu toate acestea, modul de redactare a articolului 35 din Regulamentul-cadru privind MUS menționat mai sus nu condiționează posibilitatea BCE de a notifica o decizie privind supravegherea prudențială prin mijloace electronice de definirea prealabilă a acestor criterii. Articolul 35 alineatul (10) din Regulamentul-cadru privind MUS prevede astfel numai posibilitatea BCE de a stabili criteriile pe baza cărora o decizie în materie de supraveghere poate fi notificată prin mijloace electronice de comunicare sau prin alte mijloace de comunicare comparabile. Acest articol nu se opunea, așadar, ca BCE să notifice decizia atacată reclamantei prin e-mail.

125 Pe de altă parte, în temeiul articolului 88 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul-cadru privind MUS, BCE notifică părților, fără întârzieri nejustificate, în conformitate cu articolul 35 din același regulament-cadru, deciziile referitoare la achiziția unei participații calificate într-o instituție de credit.

126 În sfârșit, articolul 22 alineatul (5) din Directiva CRD IV prevede că, în cazul în care autoritățile competente decid să se opună unei achiziții, acestea informează potențialul achizitor în termen de două zile lucrătoare de la finalizarea evaluării și fără a depăși termenul de evaluare, indicând motivele.

127 Potrivit jurisprudenței o decizie este notificată în mod corespunzător atunci când este comunicată destinatarului său, iar acestuia i se oferă posibilitatea de a lua cunoștință de ea. O modalitate de notificare este astfel considerată adecvată atunci când permite să se stabilească cu certitudine momentul de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 aprilie 1995, BASF ș.a./Comisia, T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89, T-97/89, T-99/89-T-101/89, T-103/89, T-105/89, T-107/89 și T-112/89, EU:T:1995:61, punctul 59).

128 Or, este necesar să se constate că, aducând la cunoștința reclamantei decizia sa de a se opune proiectului de achiziție, precum și motivele acestei decizii, printr-un e-mail din 5 mai 2023, în condiții conforme cu articolul 22 alineatul (5) din Directiva CRD IV, BCE nu a încălcat dispozițiile articolului 35 alineatele (1) și (10) și ale articolului 88 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul-cadru privind MUS.

129 În consecință, argumentația reclamantei trebuie înlăturată.

130 Pe de altă parte, reclamanta nu poate susține că trimiterea tardivă a notei de evaluare distincte nu îi permisese să ia cunoștință de decizia atacată.

131 Desigur, este cert că nota de evaluare distinctă nu a fost comunicată reclamantei, la cererea acesteia, decât la 15 mai 2023, respectiv la zece zile după notificarea deciziei atacate. BCE susține că această trimitere ulterioară se datorează unei erori interne.

132 Această trimitere subsecventă a notei de evaluare distincte nu are totuși incidență asupra calculului termenului acordat BCE pentru finalizarea evaluării sale, întrucât, astfel cum se precizează la punctele 112-115 de mai sus, decizia atacată, așa cum a fost comunicată reclamantei la 5 mai 2023, marca în mod clar opoziția BCE față de proiectul de achiziție, opoziție pe care reclamanta o contestă în cadrul acțiunii sale.

133 Astfel, opoziția BCE față de proiectul de achiziție face obiectul unei motivări în decizia atacată. BCE constată existența unei acțiuni de concertare și, prin urmare, achiziționarea unei participații calificate de către reclamantă. Aceasta detaliază și motivele pentru care reclamanta nu îndeplinește criteriile pe care trebuie să le îndeplinească un acționar candidat la achiziția unei participații calificate, astfel cum se precizează la punctul 23 de mai sus.

134 Prin urmare, acest argument al reclamantei trebuie respins.

135 În lumina considerațiilor care precedă, al doilea aspect al primului motiv trebuie, așadar, înlăturat și, în consecință, primul motiv în ansamblul său.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat și a obligației de motivare

136 Reclamanta a împărțit al doilea motiv în două aspecte, întemeiate, în ceea ce îl privește pe primul, pe o încălcare a dreptului său de a fi ascultată și, în ceea ce îl privește pe al doilea, pe o încălcare a obligației de motivare.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat

137 Reclamanta susține că, în raport cu articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, cu articolul 31 din Regulamentul-cadru privind MUS și cu articolul 22 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul privind MUS, BCE i-a încălcat dreptul de a fi ascultată.

138 Astfel, BCE ar fi adoptat decizia atacată pe baza unor fapte menționate pentru prima dată într-o notă de evaluare distinctă, comunicată reclamantei la zece zile de la adoptarea deciziei atacate, care trebuie, în consecință, să fie înlăturată. Aceste fapte ar fi determinat totuși BCE să concluzioneze în sensul existenței unei acțiuni concertate între acționarii Warburg Gruppe. BCE ar fi reținut atunci că proiectul de achiziție privea o participație calificată de 100 % din drepturile de vot și din capitalul întreprinderii-țintă, precum și preluarea controlului asupra întreprinderii-țintă MS și a întreprinderii-țintă Hyp.

139 BCE ar fi privat, așadar, reclamanta de posibilitatea de a formula observații cu privire la aceste fapte și, prin urmare, de a demonstra că acționarii Warburg Gruppe nu acționau în mod concertat, în special în ceea ce privește proiectul de achiziție. În lipsa unei acțiuni de concertare între acționarii Warburg Gruppe, participația calificată a reclamantei nu ar echivala cu 100 % din drepturile de vot și din capitalul întreprinderii-țintă, iar BCE ar fi putut, într-un asemenea caz, să aplice criterii de evaluare mai puțin stricte în cazul proiectului de achiziție.

140 Reclamanta adaugă că nota de evaluare distinctă prezintă o analiză eronată, întrucât BCE ar fi reținut în mod greșit aceleași fapte pentru a caracteriza existența unei acțiuni de concertare atât la nivelul MWB 1, cât și la nivelul Warburg Gruppe. De asemenea, BCE ar fi ținut seama în mod eronat de notificarea pe baza unei acțiuni concertate a fuziunii avute în vedere între Warburg Gruppe și întreprinderea-țintă pentru a concluziona în sensul existenței unei acțiuni concertate de principiu între acționarii Warburg Gruppe. Această notificare rezulta astfel din articolul 2c alineatul (1) prima teză din KWG, care impune o notificare comună în cazul în care acționarii acționează în mod concertat în scopul operațiunii avute în vedere. Reclamanta apreciază de asemenea că BCE nu a prezentat elementele de fapt care ar demonstra existența unei scheme de vot între acționarii Warburg Gruppe.

141 Reclamanta susține că, chiar în lipsa unei acțiuni de concertare între acționarii Warburg Gruppe, nu i se putea atribui o participație de 40,24 % la capitalul întreprinderii-țintă, întrucât acest raționament se întemeiază pe articolul 5 alineatul (1) a doua teză din InhKontrollV, care este nelegal.

142 În orice caz, reclamanta apreciază că nu se poate exclude că rezultatul procedurii ar fi putut fi diferit dacă i s-ar fi oferit posibilitatea să își prezinte punctul de vedere, astfel încât procedura este viciată.

143 BCE respinge afirmațiile reclamantei.

144 Reclamanta reproșează BCE în esență că nu a ascultat-o cu privire la elementele pe care aceasta din urmă s-a întemeiat pentru a reține existența unei acțiuni concertate între acționarii Warburg Gruppe, aceste elemente figurând numai în nota de evaluare distinctă, comunicată ulterior notificării deciziei atacate.

145 Trebuie amintit că articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă prevede că dreptul la bună administrare include dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere.

146 Dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea de a-și exprima în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul procedurii administrative și înainte de adoptarea oricărei decizii susceptibile să îi afecteze în mod defavorabil interesele. În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de a fi ascultat urmărește un dublu obiectiv. Pe de o parte, acesta servește la instrumentarea dosarului și la stabilirea situației de fapt cât mai precis și corect posibil și, pe de altă parte, permite asigurarea unei protecții efective a persoanei interesate. Dreptul de a fi ascultat urmărește în special să garanteze ca orice decizie cauzatoare de prejudicii să fie adoptată în deplină cunoștință de cauză și are în special ca obiectiv să permită autorității competente să corecteze o eroare sau persoanei vizate să invoce elementele privind situația sa personală pentru ca decizia să fie adoptată, să nu fie adoptată sau să aibă un anumit conținut (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2023, Del Valle Ruíz ș.a./SRB, T-302/20, T-303/20 și T-307/20, EU:T:2023:735, punctul 141 și jurisprudența citată).

147 Astfel cum rezultă din însuși modul său de redactare, articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă este de aplicabilitate generală. Rezultă că dreptul de a fi ascultat trebuie să fie respectat în orice procedură susceptibilă să conducă la un act care lezează, chiar și în cazul în care reglementarea aplicabilă nu prevede în mod expres o astfel de formalitate (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2023, Del Valle Ruíz ș.a./SRB, T-302/20, T-303/20 și T-307/20, EU:T:2023:735, punctul 142 și jurisprudența citată).

148 Având în vedere caracterul său de principiu fundamental și general de drept al Uniunii, aplicarea principiului dreptului la apărare, care include dreptul de a fi ascultat, nu poate fi nici exclusă, nici restrânsă printr-un act normativ, iar respectarea sa trebuie, prin urmare, asigurată atât în cazul lipsei totale a unei reglementări specifice, cât și în cazul existenței unei reglementări care nu ar ține seama ea însăși de principiul menționat (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2023, Del Valle Ruíz ș.a./SRB, T-302/20, T-303/20 și T-307/20, EU:T:2023:735, punctul 143 și jurisprudența citată).

149 Din articolul 31 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS reiese că, înainte de adoptarea unei decizii a BCE în materie de supraveghere care ar putea afecta în mod negativ drepturile unei părți și cu excepția cazurilor urgente, această parte trebuie să fi avut posibilitatea de a transmite BCE în scris comentarii cu privire la faptele, obiecțiile și temeiul juridic relevante pentru decizia BCE în materie de supraveghere, precizându-se că notificarea prin care BCE acordă părților posibilitatea de a-și transmite comentariile menționează conținutul material al deciziei în materie de supraveghere avute în vedere, faptele materiale, obiecțiile și temeiul juridic pe care BCE intenționează să își fundamenteze decizia.

150 Articolul 22 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul privind MUS prevede în plus că, cu excepția cazurilor de urgență, BCE își fundamentează deciziile de evaluare a unei participații calificate doar pe obiecțiile asupra cărora părțile în cauză au putut prezenta comentarii.

151 În speță, proiectele de decizii stabilite de BCE și de BaFin precizează elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază decizia atacată. Aceste proiecte constată printre altele că acționarii Warburg Gruppe acționează concertat. Ținând seama de această acțiune concertată, proiectele respective analizează în continuare proiectul de achiziție și concluzionează că acesta conduce la achiziționarea de către reclamantă a unei participații calificate în întreprinderea-țintă.

152 În conformitate cu articolul 31 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, BCE a comunicat reclamantei proiectul de decizie atacată, care se referă în mod expres, la punctele 1.1 și 2.1, la analiza efectuată de BaFin în proiectul său de decizie. La 14 aprilie 2023, reclamanta a obținut accesul la dosar. Astfel, aceasta a fost în măsură să ia cunoștință de proiectul de decizie al BaFin.

153 În observațiile sale din 21 aprilie 2023 cu privire la proiectul de decizie a BCE, reclamanta a putut astfel să își prezinte punctul de vedere cu privire la existența unei acțiuni concertate între acționarii Warburg Gruppe, pentru a contesta concluzia potrivit căreia aceasta ar dobândi o participație calificată în întreprinderea-țintă. Aceasta a afirmat printre altele că acționarii Warburg Gruppe nu acționau în mod concertat și a arătat că constatarea BCE în această privință era arbitrară, întrucât nu era susținută.

154 Din nota de evaluare distinctă reiese că BCE a ținut seama de observațiile reclamantei și a răspuns la acestea. BCE a precizat astfel elementele care, în opinia sa, atestau existența unei acțiuni concertate între acționarii Warburg Gruppe.

155 Rezultă că reclamanta și-a exercitat dreptul de a fi ascultată cu privire la acest aspect al deciziei atacate înainte de adoptarea sa.

156 Prin urmare, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o motivare insuficientă a deciziei atacate

157 În primul rând, reclamanta susține că decizia atacată nu este suficient motivată în raport cu articolul 296 alineatul (2) TFUE, cu articolul 33 alineatele (1) și (2) din Regulamentul-cadru privind MUS și cu articolul 22 alineatul (1) primul paragraf a doua teză și alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul privind MUS.

158 În al doilea rând, reclamanta apreciază că motivarea deciziei atacate ar trebui să fie suficientă în sine, fără a trebui să facă trimitere la nota de evaluare distinctă, care nu ar face parte integrantă din aceasta, întrucât nu a fost anexată la aceasta. Această notă de evaluare ar fi fost de asemenea întocmită ulterior adoptării deciziei atacate. Or, faptele pe care se întemeiază BCE pentru a reține existența unei acțiuni concertate la nivelul Warburg Gruppe ar figura numai în nota de evaluare distinctă. Acest lucru ar fi dovedit de faptul că nota de evaluare separată ar fi de aproape două ori mai lungă decât decizia atacată și că BCE ar face referire la aceasta în numeroase rânduri în înscrisurile sale.

159 Reclamanta adaugă, pe lângă răspunsurile sale la măsura de organizare a procedurii din 13 noiembrie 2024, că nota de evaluare distinctă, care constituie un element esențial al deciziei atacate, nu este legată în mod indisociabil de aceasta și că nu îi este asociată nicio semnătură electronică calificată. Nu ar fi posibil să se determine versiunea acestui document prezentată Consiliului guvernatorilor spre adoptare. Autenticitatea sa nu ar fi, așadar, stabilită.

160 Reclamanta arată de asemenea că este irelevant să se considere că, odată primită nota de evaluare distinctă, a dispus de un termen suficient pentru a formula o cale de atac. Mai întâi, abia la cererea sa BCE i-a transmis nota de evaluare distinctă. În continuare, nu este posibil să se scurteze în vreun fel termenele de introducere a acțiunii, care sunt termene de ordine publică. În sfârșit, în opinia sa, jurisprudența impune ca motivarea unei decizii a unei instituții să fie comunicată concomitent cu notificarea deciziei în cauză, cu atât mai mult atunci când adoptarea unei astfel de decizii trebuie să intervină într-un termen impus, cum este cazul în speță.

161 În al treilea rând, reclamanta consideră că BCE a modificat și a completat motivarea deciziei atacate în cursul judecății, ceea ce ar fi contrar jurisprudenței. Mai precis, reclamanta apreciază că argumentele BCE referitoare la pretinsa lipsă de reputație și la necompetența sa profesională, nou-dezvoltate atât în raport cu conținutul cererii sale introductive, cât și cu corespondența sa cu BaFin, ar trebui respinse. De asemenea, ea subliniază că BCE nu poate invoca decizia adoptată în cadrul procesului de supraveghere și de evaluare prudențială (denumită în continuare „Decizia SREP”) din 2022, întrucât această decizie este ulterioară deciziei atacate. Din versiunea neconfidențială a Deciziei SREP din 2021 nu ar reieși nici că soțul reclamantei a expus întreprinderea-țintă unor riscuri semnificative.

162 În sfârșit, reclamanta subliniază că analiza potrivit căreia trebuia să dobândească, în orice caz, 40,24 % din capitalul întreprinderii-țintă în temeiul articolului 5 alineatul (1) a doua teză din InhKontrollV este total absentă din decizia atacată și, prin urmare, nu poate fi luată în considerare.

163 BCE contestă aceste argumente.

164 În primul rând, trebuie amintit, pe de o parte, că articolul 296 al doilea paragraf TFUE prevede că actele juridice ale instituțiilor Uniunii se motivează și, pe de altă parte, că dreptul la bună administrare, consacrat la articolul 41 din cartă, prevede obligația instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii de a-și motiva deciziile (Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Landesbank Baden-Württemberg și SRB, C-584/20 P și C-621/20 P, EU:C:2021:601, punctul 102).

165 Motivarea unei decizii a unei instituții, a unui organ, a unui oficiu sau a unei agenții a Uniunii are o importanță cu totul deosebită, întrucât permite persoanei interesate să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă intenționează să introducă o cale de atac împotriva acestei decizii, precum și instanței competente să își exercite controlul și, prin urmare, constituie una dintre condițiile efectivității controlului jurisdicțional garantat de articolul 47 din cartă (a se vedea Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Landesbank Baden-Württemberg și SRB, C-584/20 P și C-621/20 P, EU:C:2021:601, punctul 103 și jurisprudența citată).

166 Reiese de asemenea din jurisprudența Curții că o astfel de motivare trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și contextului în care actul a fost adoptat. În această privință, nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care caracterul suficient al unei motivări trebuie apreciat nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă și în special în funcție de interesul de a primi explicații pe care îl pot avea destinatarii actului. În consecință, un act cauzator de prejudicii este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă semnificația măsurii luate în privința sa (a se vedea Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Landesbank Baden-Württemberg și SRB, C-584/20 P și C-621/20 P, EU:C:2021:601, punctul 104 și jurisprudența citată).

167 În speță, faptele referitoare la proiectul de achiziție și concluzia potrivit căreia aceasta trebuia să conducă la achiziționarea de către reclamantă a unei participații calificate în întreprinderea-țintă, ținând seama de acțiunea de concertare dintre acționarii Warburg Gruppe, sunt precizate la punctele 1.1-1.5 și 2.1 din decizia atacată.

168 Criteriile care justifică faptul că BCE se opune proiectului de achiziție, amintite la punctul 23 de mai sus, sunt, pe de altă parte, examinate în mod clar în decizia atacată la punctele 2.3-2.12, în ceea ce privește reputația reclamantei, la punctul 2.12 litera (c), în ceea ce privește solvabilitatea sa, și la punctele 2.13-2.15, în ceea ce privește respectarea cerințelor prudențiale ale întreprinderii-țintă. În plus, decizia atacată intervine într-un context cunoscut de reclamantă, întrucât a procedat ea însăși la notificarea datelor referitoare la proiectul de achiziție și a fost consultată în cursul procedurii administrative, anterior adoptării deciziei menționate.

169 Rezultă că decizia atacată precizează elementele de fapt și de drept relevante pe care se întemeiază, fără a fi necesară recurgerea la nota de evaluare distinctă sau la explicațiile ulterioare ale BCE.

170 Această decizie este, așadar, suficient motivată, amintindu-se că obligația de motivare constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării deciziei menționate, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu (Hotărârea din 12 decembrie 2012, Electrabel/Comisia, T-332/09, EU:T:2012:672, punctul 179).

171 În al doilea rând, în ceea ce privește nota de evaluare distinctă, reclamanta susține în esență că aceasta nu face parte integrantă din decizia atacată, deși constituie un element esențial al acesteia, și că a fost redactată ulterior notificării deciziei respective. Prin urmare, aceasta nu ar trebui să fie luată în considerare pentru a aprecia legalitatea deciziei atacate.

172 S-a statuat că, în măsura în care răspunsurile BCE la observațiile potențialilor achizitori cu privire la un proiect de decizie fuseseră comunicate în aceeași zi cu notificarea deciziei menționate, aceste răspunsuri, la fel ca corespondența BaFin adresată potențialilor achizitori în cursul procedurii administrative și propunerea de decizie a BaFin, făceau parte din contextul deciziei atacate și trebuiau luate în considerare pentru a aprecia motivarea deciziei respective [a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2024, PH ș.a./BCE, T-323/22, EU:T:2024:460, punctul 20 și punctele 85 și 86 (nepublicate)]. Situația este aceeași în special în ceea ce privește informațiile disponibile pe site-ul internet al instituției în cauză la data deciziei atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Landesbank Baden-Württemberg și SRB, C-584/20 P și C-621/20 P, EU:C:2021:601, punctul 168).

173 În speță, nota de evaluare distinctă a fost comunicată reclamantei la zece zile de la notificarea deciziei atacate.

174 În considerentul 1.12 al deciziei atacate se menționează nota de evaluare distinctă după cum urmează: „Comentariile [reclamantei] au fost evaluate și au fost analizate într-o notă de evaluare distinctă care a fost comunicată potențialului achizitor, precum și la punctele 1.10 și 2.10 din această decizie”. Această formulare nu desemnează nota de evaluare distinctă ca o anexă la decizia atacată de care ar fi indisociabilă.

175 Totuși, nota de evaluare distinctă era vizată în mod expres de aceasta. În lumina jurisprudenței amintite la punctul 172 de mai sus, nota de evaluare distinctă poate fi considerată, așadar, ca făcând parte din contextul deciziei atacate și poate fi luată în considerare pentru a aprecia motivarea deciziei menționate.

176 Desigur, motivarea unei decizii trebuie în principiu să fie comunicată persoanei interesate în același timp cu decizia cauzatoare de prejudiciu (a se vedea Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punctul 149 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, în împrejurări excepționale, motivarea unui act poate rezulta din explicații ulterioare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2005, Corsica Ferries France/Comisia, T-349/03, EU:T:2005:221, punctul 287).

177 În speță, trimiterea tardivă a notei de evaluare distincte rezultă dintr-o eroare materială internă a BCE. Nu este mai puțin adevărat că decizia atacată menționează în mod expres această notă, care prezenta elementele de motivare disponibile la momentul adoptării deciziei atacate, astfel încât reclamanta a fost informată cu privire la existența sa încă de la notificarea deciziei atacate și putea, așadar, să solicite comunicarea acesteia încă de la primirea acestei decizii. Astfel, reclamanta a solicitat să aibă acces la acest document vineri, 12 mai 2023, respectiv la cinci zile lucrătoare după ce a primit decizia atacată. BCE s-a conformat cu promptitudine, întrucât aceasta i-a adresat documentul menționat în ziua lucrătoare următoare, și anume luni, 15 mai 2023.

178 Împrejurările amintite la punctul 177 de mai sus au condus astfel la o întârziere a transmiterii notei de evaluare distincte de către BCE către reclamantă, fără însă ca aceasta din urmă să fie privată de posibilitatea de a lua cunoștință de ea. Trebuie să se constate de asemenea că

reclamanta nu a demonstrat și nici măcar nu a susținut că transmiterea tardivă a notei de evaluare distincte ar fi afectat în mod prejudiciabil drepturile sale (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 7 aprilie 1987, SISMA/Comisia, 32/86, EU:C:1987:187, punctul 4). În special, aceasta nu a susținut că trimiterea respectivă ar fi afectat capacitatea sa de a introduce o acțiune în termenul stabilit la articolul 263 TFUE sau că același termen ar fi trebuit să fie prelungit.

179 Reclamanta susține că nota de evaluare distinctă care i-a fost comunicată a fost întocmită ulterior notificării deciziei atacate, astfel cum demonstrează metadatele acestui document.

180 În această privință, este necesar să se arate că această afirmație este repusă în discuție de elementele de care se prevalează BCE. Astfel, BCE explică faptul că metadatele menționate de reclamantă, presupunând că sunt dovedite, rezultă din faptul că nota distinctă a fost descărcată din sistemul intern de stocare al BCE și transformată în format PDF chiar înainte de trimiterea către reclamantă. În plus, BCE produce o captură de ecran a versiunii Word a notei de evaluare separate, astfel cum este înregistrată în sistemul de stocare menționat anterior. Fără a fi datată, din această captură de ecran reiese că versiunea Word a notei de evaluare distincte a fost creată începând cu 25 aprilie 2023, cu mult înainte de notificarea deciziei atacate.

181 Ținând seama de aceste elemente, nu s-a demonstrat că nota de evaluare distinctă a fost întocmită ulterior notificării deciziei atacate.

182 Având în vedere împrejurările specifice ale speței, trimiterea tardivă a notei de evaluare distincte nu se opune ca informațiile care figurează în aceasta să fie luate în considerare în vederea examinării legalității deciziei atacate.

183 În al treilea rând, reclamanta reproșează BCE că a completat motivarea deciziei atacate în fața Tribunalului pentru a demonstra că proiectul de achiziție trebuia să conducă la achiziționarea unei participații calificate în întreprinderea-țintă și pentru a-și justifica opoziția față de această achiziție în raport cu criteriile legale de evaluare.

184 În această privință, reiese din jurisprudență că motivarea nu poate fi formulată pentru prima dată și *a posteriori* în fața instanței, în afara unor împrejurări excepționale (Hotărârea din 18 octombrie 2023, Clariant și Clariant International/Comisia, T-590/20, EU:T:2023:650, punctul 175).

185 Niciun motiv prezentat de BCE pentru prima dată în fața Tribunalului, în afara cazului în care este justificat de împrejurări excepționale, nu poate fi luat în considerare pentru a aprecia motivarea deciziei atacate, care, în orice caz, a fost considerată suficientă, în conformitate cu punctul 170 de mai sus.

186 Rezultă că, în cadrul analizei celui de al patrulea și a celui de al cincilea motiv, la care se face trimitere, Tribunalul nu poate lua în considerare eventualele motive noi și nejustificate de împrejurări excepționale.

187 Prin urmare, al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins și, pe cale de consecință, al doilea motiv în totalitate.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe lipsa examinării faptelor pertinente și pe încălcarea obligației de a adopta decizia atacată numai pe o bază factuală suficient de solidă

188 Reclamanta susține că BCE nu a examinat cu atenție și cu imparțialitate faptele pe care și-a întemeiat decizia atacată și contestă materialitatea acestora.

189 Reclamanta apreciază că BCE a ținut seama în mod eronat de procedura prudențială privind capacitatea soțului său de a-și exercita drepturile de vot în întreprinderea-țintă, desfășurată de BaFin în anul 2019. În opinia sa, BCE ar fi trebuit să verifice exactitatea concluziilor BaFin și, în acest cadru, să țină seama de inexistența unei condamnări a soțului său după șapte ani de anchetă privind suspiciuni de fraudă fiscală și în special de hotărârea Landgericht Bonn (Tribunalul Regional din Bonn, Germania) din 13 decembrie 2022 prin care s-a constatat lipsa unor probe suficiente care să dovedească participarea sa deliberată la frauda fiscală.

190 Concluziile BCE privind acțiunea concertată a acționarilor Warburg Gruppe și integrarea întreprinderii-țintă într-o rețea de întreprinderi s-ar întemeia pe informații perimate, deși reclamanta ar fi semnalat BCE, în cursul procedurii administrative, că informațiile de care dispunea nu mai erau de actualitate. Reclamanta adaugă că notificarea comună a proiectului de fuziune între Warburg Gruppe și întreprinderea-țintă, evocată pentru prima dată în nota de evaluare distinctă, se explică prin faptul că acționarii Warburg Gruppe acționează în mod concertat pentru nevoile acestei operațiuni specifice, însă nu demonstrează o acțiune concertată de principiu. Aceasta subliniază de asemenea că Decizia SREP din 2021 nu ținea seama de măsurile cu scop prudențial care trebuiau puse în aplicare de întreprinderea-țintă și că Decizia SREP din 2022 nu era încă adoptată la momentul deciziei atacate.

191 BCE respinge afirmațiile reclamantei.

192 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că decizia atacată este un act referitor la supravegherea prudențială a unei instituții de credit adoptat de BCE, care dispune de o largă marjă de apreciere în această privință, având în vedere că, astfel cum enunță considerentul (55) al Regulamentului MSU, conferirea atribuțiilor de supraveghere implică o responsabilitate semnificativă pentru BCE de a proteja stabilitatea financiară în Uniune și de a face uz de prerogativele sale în domeniul supravegherii în modul cel mai eficace și echilibrat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctul 86).

193 Marja largă de apreciere a BCE rezultă de asemenea din faptul că decizia atacată implică aprecierea unor fapte și a unor împrejurări economice și financiare complexe (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 10 noiembrie 2022, Comisia/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, punctul 34, și Hotărârea din 22 iunie 2023, Germania și Estonia/Pharma Mar și Comisia, C-6/21 P și C-16/21 P, EU:C:2023:502, punctul 52).

194 În aceste condiții, controlul jurisdicțional pe care instanța Uniunii trebuie să îl exercite asupra temeiniciei motivelor unei decizii precum decizia în litigiu nu trebuie să conducă la substituirea aprecierii BCE cu propria apreciere, ci urmărește să verifice că această decizie nu se bazează pe fapte inexacte din punct de vedere material și că nu este afectată de nicio eroare vădită de apreciere sau de un abuz de putere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 septembrie 2021, EPSU/Comisia, C-928/19 P, EU:C:2021:656, punctul 96, și Hotărârea din 4 mai 2023, BCE/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punctul 55).

195 Instanța Uniunii trebuie printre altele să verifice nu numai exactitatea materială a elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor pertinente care trebuie luate în considerare pentru aprecierea unei situații complexe și dacă sunt de natură să susțină concluziile deduse (Hotărârea din 4 mai 2023, BCE/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punctul 56).

196 Astfel, în cazul în care o instituție dispune de o largă putere de apreciere, prezintă o importanță fundamentală respectarea garanțiilor procedurale, printre care figurează obligația acesteia de a examina, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele pertinente ale situației în cauză (Hotărârea din 4 mai 2023, BCE/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punctul 57).

197 În speță, reclamanta, pe de o parte, contestă materialitatea faptelor luate în considerare de BCE pentru a examina buna reputație a soțului său și, pe de altă parte, arată că existența unei acțiuni concertate între acționarii Warburg Gruppe și integrarea întreprinderilor-țintă într-o rețea de întreprinderi se întemeiază pe informații perimate.

198 În ceea ce privește prima critică invocată de reclamantă, decizia atacată subliniază că, din cauza procedurii de reevaluare efectuate de BaFin în anul 2019 în privința soțului reclamantei, BCE are „îndoieli serioase” cu privire la buna reputație a acestuia din urmă.

199 În cadrul acestei proceduri desfășurate în anul 2019, BaFin a intenționat să impună măsuri prudențiale soțului reclamantei, cu obiectivul de a-i limita influența asupra întreprinderii-țintă, ceea ce nu a făcut ținând seama de angajamentele asumate de acesta. Procedând astfel, BaFin nu a repus în discuție analiza sa privind influența soțului reclamantei asupra întreprinderii-țintă.

200 Astfel cum susține și BCE în decizia atacată, disponibilitatea BaFin de a menține soluția delegării, menționată la punctul 9 de mai sus, a drepturilor de vot ale MWB 1 în Warburg Gruppe către doi mandatari, chiar și după posibila punere în aplicare a achiziției propuse, confirmă faptul că BaFin a rămas consecventă în analiza sa față de soțul reclamantei, inclusiv pe parcursul perioadei de evaluare.

201 La punctul 1.8 din decizia atacată, se arată de asemenea, cu titlu de evocare a situației de fapt, că Decizia SREP din 2021 adoptată de BaFin reținea de asemenea că proprietarii indirecți ai întreprinderii-țintă erau inadecvați și că aceștia continuau să exercite o influență asupra întreprinderii-țintă, în pofida executării angajamentelor asumate de soțul reclamantei față de BaFin. Întreprinderii-țintă i s-a atribuit astfel nota 4 [corespunzătoare rezultatului celui mai scăzut care putea fi atribuit în acest cadru]. Această decizie SREP, care a devenit definitivă în absența unei căi de atac, confirmă analiza potrivit căreia soțul reclamantei nu avea o bună reputație. Astfel cum explică BCE în înscrisurile sale, această decizie rezulta din evaluarea prudențială a celei mai recente întreprinderi-țintă disponibile în cursul fazei de evaluare.

202 Reclamanta apreciază însă că aceste evaluări se întemeiază pe fapte caduce, pentru motivul că hotărârea Landgericht Bonn (Tribunalul Regional din Bonn) pronunțată la 13 decembrie 2022 a concluzionat în sensul lipsei unor probe suficiente pentru a stabili participarea deliberată a soțului său la frauda fiscală aflată la originea procedurii de reevaluare desfășurate de BaFin în anul 2019.

203 Astfel cum arată BCE în înscrisurile sale și în nota de evaluare distinctă, pe de o parte, hotărârea menționată la punctul 202 de mai sus privea vinovăția unei terțe persoane, iar nu pe cea a soțului reclamantei și, pe de altă parte, ancheta penală referitoare la acesta din urmă era încă pendinte, fapt pe care reclamanta nu l-a negat.

204 În plus, trebuie arătat că aprecierea răspunderii penale a unei persoane în cadrul unei proceduri judiciare nu este de aceeași natură cu cea referitoare la buna reputație unui potențial achizitor în cadrul unei proceduri administrative în materie de supraveghere bancară, precum cea vizată în speță. Prin urmare, hotărârea Landgericht Bonn (Tribunalul Regional din Bonn) pronunțată la 13 decembrie 2022 în cadrul unei proceduri penale nu poate în niciun caz să invalideze aprecierea efectuată de BaFin și de BCE cu privire la buna reputație a soțului reclamantei.

205 Ținând seama de ceea ce precedă, afirmațiile reclamantei nu sunt suficiente pentru a contesta materialitatea faptelor luate în considerare de BCE pentru a examina buna reputație a soțului său.

206 Prin urmare, prima critică din cadrul celui de al treilea motiv invocat de reclamantă este respinsă.

207 În ceea ce privește a doua critică, prin care reclamanta arată că BCE s-a întemeiat pe informații caduce privind integrarea întreprinderilor-țintă într-o rețea de întreprinderi și acțiunea de concertare între acționarii Warburg Gruppe, trebuie să se constate că reclamanta nu precizează care ar fi elementele pertinente, anexate la acțiunea sa, care ar trebui luate în considerare dacă elementele invocate de BCE în decizia atacată sunt caduce.

208 În plus, în cadrul acestei critici, reclamanta face trimitere la argumentele prezentate în cadrul celui de al patrulea motiv, în ceea ce privește acțiunea de concertare între acționarii Warburg Gruppe reținută de BCE în decizia atacată.

209 Prin urmare, trebuie respinse susținerile reclamantei privind integrarea întreprinderilor-țintă într-o rețea de întreprinderi și trebuie examinate cele referitoare la acțiunea concertată între acționarii Warburg Gruppe în cadrul celui de al patrulea motiv.

210 Rezultă din cele ce precedă că trebuie să se respingă a doua critică din cadrul celui de al treilea motiv și, prin urmare, al treilea motiv în totalitate.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe interpretarea și pe aplicarea incorecte de către BCE a noțiunii de „participație calificată”

211 Reclamanta respinge achiziționarea unei participații calificate în întreprinderea-țintă, fie în ceea ce privește drepturile de vot, fie în ceea ce privește capitalul.

212 Prin intermediul primului aspect al celui de al patrulea motiv, reclamanta contestă achiziționarea unei participații calificate în termeni de drepturi de vot.

213 Reclamanta apreciază că nu poate achiziționa o participație calificată decât în mod indirect, dacă drepturile de vot la nivelul MWB 1 și la nivelul Warburg Gruppe îi sunt atribuite. Or, fie individual, fie împreună cu ceilalți acționari ai Warburg Gruppe prin intermediul unei acțiuni de concertare, MWB 1 nu ar controla Warburg Gruppe.

214 BCE ar reține în mod arbitrar existența unei acțiuni de concertare între MWB 1 și ceilalți acționari ai Warburg Gruppe, întrucât niciun element de fapt nu ar susține o astfel de concluzie în decizia atacată sau în dosar. Elementele evocate în nota de evaluare distinctă în susținerea existenței unei acțiuni de concertare ar fi depășite, eronate sau nepertinente, indiferent dacă este vorba despre pactul acționarilor la nivelul Warburg Gruppe, despre pretinsele legături de familie dintre acționarii Warburg Gruppe, despre legăturile dintre societățile grupului Warburg, despre sursele de finanțare ale acționarilor Warburg Gruppe sau despre schemele lor de vot anterioare. Astfel de fapte nu ar putea caracteriza astfel existența unei acțiuni de concertare între acționarii Warburg Gruppe.

215 BCE contestă afirmațiile reclamantei.

216 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1), la care face trimitere articolul 3 alineatul (1) punctul 33 din Directiva CRD IV, definește o participație calificată drept o deținere directă sau indirectă într-o întreprindere a unei participații care reprezintă cel puțin 10 % din capital sau din drepturile de vot sau care face posibilă exercitarea unei influențe semnificative asupra administrării întreprinderii respective.

217 Noțiunea „achiziție a unei participații calificate” într-o instituție de credit este o noțiune autonomă de drept al Uniunii. Aceasta reiese din faptul că nici definiția „participației calificate” care figurează la articolul 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul nr. 575/2013, nici articolul 15 din Regulamentul privind MUS, nici articolul 22 din Directiva CRD IV, care prevede modalitățile de control al achiziției unei asemenea participații, nu conțin o trimitere la dreptul național. Aceasta reiese deopotrivă din obiectivul urmărit de legiuitorul Uniunii, așa cum rezultă în special din considerentul (11) și din articolul 1 din Regulamentul privind MUS, de a institui o supraveghere prudențială armonizată a sistemului financiar, în special, așa cum se arată în considerentul (22) al acestui regulament, a achizițiilor de participații semnificative, denumite „calificate”, în instituțiile de credit (Hotărârea din 19 septembrie 2024, Fininvest ș.a./BCE ș.a., C-512/22 P și C-513/22 P, EU:C:2024:774, punctul 48).

218 În acest context, noțiunea de „participație calificată” nu poate fi interpretată restrictiv, cu riscul de a permite eludarea procedurii de evaluare prin sustragerea de la controlul BCE a anumitor modalități de achiziționare de participații calificate și, prin urmare, de a repune în discuție obiectivele urmărite. În această privință, trebuie amintit de asemenea că din considerentul (22) al Regulamentului privind MUS reiese că o evaluare prealabilă a caracterului adecvat al oricărei persoane care intenționează să achiziționeze o participație calificată într-o instituție de credit este indispensabilă pentru a asigura în permanență caracterul adecvat și soliditatea financiară a proprietarilor acestor instituții.

219 În speță, punctul 2.1 din decizia atacată arată că proiectul de achiziție ar conduce la achiziționarea de către reclamantă a 100 % din drepturile de vot în întreprinderea-țintă, referindu-se în special la articolul 1 alineatul (9) a doua teză din KWG, astfel cum este interpretat în lumina ghidului comun.

220 Astfel cum s-a amintit la punctul 192 de mai sus, BCE dispune de o largă marjă de apreciere în exercitarea atribuțiilor sale de supraveghere prudențială, printre care figurează misiunea sa de control al achiziționării participațiilor calificate.

221 În consecință, Tribunalul trebuie în speță să verifice dacă decizia atacată, în măsura în care reține existența unei acțiuni concertate între acționarii Warburg Gruppe, nu se întemeiază pe fapte inexacte din punct de vedere material și că nu este afectată de o eroare vădită de apreciere, astfel cum susține reclamanta.

222 În acest context, îi revine în special reclamantului sarcina de a prezenta elemente suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierile faptelor reținute în actul Uniunii contestat, pentru a stabili că instituția care a emis actul a săvârșit o eroare vădită de apreciere de natură să justifice anularea actului menționat (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 11 septembrie 2014, Gold East Paper și Gold Huasheng Paper/Consiliul, T-444/11, EU:T:2014:773, punctul 62).

223 În speță, în decizia atacată, BCE arată că acționarii Warburg Gruppe acționează în mod concertat și că dețin împreună, în mod indirect, 100 % din părțile sociale ale întreprinderii-țintă și din drepturile de vot în aceasta din urmă. Aceasta adaugă că, în urma acordului de punere în comun, o acțiune de concertare este de asemenea prezumată la nivelul MWB 1. BCE concluzionează că reclamanta va achiziționa 100 % din capitalul întreprinderii-țintă și din drepturile de vot în această întreprindere-țintă, pe care va fi în măsură să îl controleze în mod indirect.

224 Nota de evaluare distinctă examinează criteriile pe care punctul 4.6 din ghidul comun le enumeră pentru aprecierea existenței unei acțiuni de concertare, înainte de a concluziona că, ținând seama de această acțiune de concertare, drepturile de vot trebuie să fie atribuite integral potențialului achizitor. În acest sens, sunt luate în considerare pactul încheiat între acționarii Warburg Gruppe, relațiile existente în cadrul grupului întreprinderii-țintă, sursele de finanțare a acționarilor Warburg Gruppe și schemele de vot anterioare ale acestora din urmă.

225 Reclamanta contestă existența unei acțiuni de concertare între MWB 1 și ceilalți coacționari ai Warburg Gruppe. Ea susține în acest sens că elementele menționate în nota de evaluare distinctă nu permit caracterizarea unei astfel de existențe.

226 În ceea ce privește pactul acționarilor încheiat la nivelul Warburg Gruppe, reclamanta arată că acesta nu mai era în vigoare la momentul adoptării deciziei atacate, din cauza adoptării unui nou statut în anul 2021. În plus, punctul 4.6 din Ghidul comun ar prevedea în mod explicit că acest tip de restricții asupra vânzărilor ar fi insuficiente pentru a stabili o acțiune concertată.

227 Cu toate acestea, astfel cum arată BCE, analiza pe care a prezentat-o în nota de evaluare distinctă nu este caducă, întrucât noul statut al Warburg Gruppe prevede, la fel ca acordul acționarilor menționat la punctul 226 de mai sus, că cesiunea părților sociale către persoane din afara familiilor acționare trebuie să necesite consimțământul prealabil al „societății” prin intermediul unei decizii a adunării generale.

228 Afirmațiile reclamantei nu sunt, așadar, de natură, pe de o parte, să demonstreze că decizia BCE se întemeiază pe fapte inexacte sau, pe de altă parte, să lipsească de plauzibilitate aprecierea lor.

229 În plus, astfel cum arată BCE, punctul 4.6 din ghidul comun nu exclude acest tip de acorduri din domeniul său de aplicare, spre deosebire de contractele de cumpărare de acțiuni pure, de clauzele de ieșire comună și de cesiune forțată și de drepturile de preempțiune statutare pure.

230 În ceea ce privește faptul, reținut de BCE, că alți doi membri ai familiei soțului său dețin părți la Warburg Gruppe, reclamanta arată că aceștia din urmă, care sunt părinți foarte distanți, cu care nu este în contact, dețin participații de numai 0,58 % care, combinate cu cea a MWB 1, nu îi permit, în orice caz, să dețină mai mult de 50 % din capitalul Warburg Gruppe.

231 Trebuie să se constate că, prin aceste afirmații, reclamanta nu neagă faptele invocate de BCE, și anume că alți doi membri ai familiei Warburg dețin părți în Warburg Gruppe. Ea nu prezintă nici elemente de probă care să repună în discuție aprecierea efectuată de BCE cu privire la aceste relații de familie.

232 În ceea ce privește relațiile dintre întreprinderile din același grup, BCE a explicat în nota de evaluare distinctă că soțul reclamantei și A reprezintă o fundație care are cele două nume ale acestora. Aceștia au fost de asemenea directori generali ai principalului coacționar al MWB 1 în Warburg Gruppe, precum și ai MWB 1. Soțul reclamantei, A, MWB 1 și principalul coacționar al MWB 1 în Warburg Gruppe ar avea de asemenea aceiași reprezentanți în justiție.

233 Reclamanta susține că fundația menționată la punctul 232 de mai sus este o fundație caritabilă care deținea 0,02 % din capitalul Warburg Gruppe numai până în februarie 2022, astfel încât nu poate fi luată în considerare în cadrul relațiilor dintre societățile din același grup.

234 Trebuie să se constate că reclamanta nu repune în discuție faptele prezentate de BCE, întrucât participarea acestei fundații la capitalul Warburg Gruppe nu figurează printre elementele luate în considerare de BCE. Aceste afirmații nu sunt suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierea BCE potrivit căreia relațiile existente între soțul reclamantei și A pot fi luate în considerare în temeiul legăturilor dintre întreprinderi în sensul punctului 4.6 litera (b) subpunctul 3 din ghidul comun. În ceea ce privește luarea în considerare a unei surse unice de finanțare, BCE arată că, în trecut, coacționarii Warburg Gruppe s-au pus de acord să finanțeze achiziționarea întreprinderii-țintă Hyp printr-o distribuire specială a profiturilor nedistribuite.

235 Reclamanta susține că, atunci când ghidul comun prevede că utilizarea aceleiași surse de finanțare poate constitui indiciul unei acțiuni concertate, este vorba despre surse de finanțare externe, iar nu despre surse interne, precum dividendele distribuite de întreprinderea-țintă.

236 Astfel cum subliniază BCE în mod întemeiat, această afirmație nu este susținută de punctul 4.6 litera (b) subpunctul 4 din ghidul comun, potrivit căruia „folosirea de persoane diferite a aceleiași surse de finanțare pentru achiziționarea sau majorarea de participații în întreprinderea-țintă” constituie un indicator al unei acțiuni concertate, fără a distinge între surse „externe” și surse „interne”.

237 Rezultă că acest argument al reclamantei trebuie respins.

238 În ceea ce privește schemele de vot anterioare, în nota de evaluare separată se precizează că BaFin a examinat rezoluțiile anterioare ale acționarilor, care nu ar indica voturi diferite. Nota menționată indică faptul că rezoluții complexe erau aprobate în unanimitate, fără discuții aprofundate prealabile și într-un interval de timp foarte scurt, ceea ce implică un acord prealabil cu privire la modelele de vot. Acționarii minoritari au fost de asemenea adesea reprezentați.

239 Reclamanta susține că ignoră toate schemele de vot evocate de BCE, la care nu a luat parte, și că nu are intenția de a-și coordona votul cu ceilalți acționari ai Warburg Gruppe. Aceasta adaugă că BCE se întemeiază pe pure speculații și că nu îi revine sarcina de a face dovada negativă a netemeiniciei motivelor deciziei.

240 Trebuie să se constate că reclamanta nu a prezentat elemente care să contrazică poziția BCE, precum exemple de rezoluții adoptate de acționarii Warburg Gruppe în mod necoordonat. Aceasta nu a justificat nici motivele pentru care s-ar fi aflat în incapacitatea de a prezenta astfel de elemente.

241 În plus, în ceea ce privește intențiile reclamantei, reiese dintr-o scrisoare a acesteia din urmă datată 29 septembrie 2022, citată în memoriul în replică, că nu intenționează să se abțină să solicite consultanță soțului său, fost acționar principal al MWB 1, în același mod în care ar asculta alți consilieri. În aceeași scrisoare, aceasta a indicat de asemenea că comunica în mod regulat cu mandatarii care exercitau drepturile de vot ale MWB 1 în Warburg Gruppe.

242 Rezultă că afirmațiile reclamantei nu sunt de natură să repună în discuție faptele evocate de BCE și nici să lipsească de plauzibilitate aprecierea acesteia.

243 În consecință, BCE a reținut existența unei acțiuni de concertare între MWB 1 și ceilalți acționari ai Warburg Gruppe pe baza unor elemente pertinente și fără a săvârși o eroare vădită de apreciere. Rezultă că acest argument al reclamantei trebuie respins și, împreună cu acesta, primul aspect al celui de al patrulea motiv trebuie respins în totalitate.

244 Prin urmare, contestarea de către reclamantă a achiziționării unei participații calificate în termeni de drepturi de vot este respinsă. Întrucât achiziționarea drepturilor de vot și a drepturilor de capital sunt citate cu titlu alternativ la articolul 22 alineatul (1) din Directiva CRD IV și la articolul 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul nr. 575/2013 pentru a reține achiziționarea unei participații calificate, nu este necesar să se examineze al doilea aspect al celui de al patrulea motiv, care privește achiziționarea unei participații calificate sub formă de acțiuni în capital, nici aspectele privind compatibilitatea dreptului german și a punctului 6.6 din ghidul comun cu cadrul juridic al Uniunii aplicabil.

245 Astfel, al patrulea motiv este respins.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe interpretarea incorectă și pe aplicarea eronată de către BCE a criteriilor de evaluare a potențialului achizitor

246 Reclamanta a împărțit al cincilea motiv în trei aspecte, întemeiate pe o interpretare și pe o aplicare eronate ale criteriului legat de „reputația potențialului achizitor”, ale noțiunii de „soliditate financiară a potențialului achizitor” și ale noțiunii de „respectare a cerințelor prudențiale”.

247 În ceea ce privește primul aspect, întemeiat pe o interpretare și pe o aplicare eronate ale criteriului legat de „reputația potențialului achizitor”, reclamanta susține că decizia atacată, în măsura în care reține că criteriul bunei reputații nu este îndeplinit, încalcă articolul 23 alineatele (1) și (2) din Directiva CRD IV, precum și transpunerea sa în dreptul german la articolul 2c alineatul (1b) prima teză punctul 1 din KWG. În plus, decizia atacată nu s-ar întemeia nici pe probe fiabile, nici pe motive rezonabile și ar reflecta o eroare vădită de apreciere a BCE.

248 Cu titlu introductiv, se amintește că articolul 23 alineatul (1) din Directiva CRD IV prevede că autoritățile competente evaluează, pentru a asigura administrarea corectă și prudentă a instituției de credit vizate de achiziție și ținând seama de posibila influență a potențialului achizitor asupra instituției de credit respective, adecvarea potențialului achizitor și soliditatea financiară a proiectului de achiziție, în conformitate cu o listă neexhaustivă de criterii. Printre aceste criterii figurează în special criteriul bunei reputații a potențialului achizitor.

249 Criteriul bunei reputații a potențialului achizitor prevăzut la articolul 23 din Directiva CRD IV este transpus în dreptul german prin articolul 2c alineatul (1b) prima teză punctul 1 din KWG. Această dispoziție prevede mai precis că o achiziție poate fi interzisă în cazul în care „persoana care face obiectul notificării […] nu este demnă de încredere sau nu îndeplinește, din alte motive, cerințele pentru a asigura administrarea corectă și prudentă a instituției”.

250 Prin intermediul primei critici, reclamanta arată că articolul 2c alineatul (1b) din KWG nu face din competența profesională a potențialului achizitor un criteriu de reputație a acestuia din urmă. Aceasta adaugă că orice interpretare contrară, pe lângă faptul că este discriminatorie, încalcă articolul 22 alineatul (8) din Directiva CRD IV, care prevede că statele membre nu pot impune cerințe mai stricte decât cele prevăzute de această directivă. În sfârșit, reclamanta consideră că punctul 10.1 din ghidul comun, care reține competența profesională drept un criteriu de evaluare a reputației potențialilor achizitori, nu este aplicabil, întrucât este în contradicție cu articolul 2c alineatul (1b) din KWG.

251 În această privință, trebuie arătat că nici articolul 23 alineatul (1) din Directiva CRD IV, nici articolul 2c alineatul (1b) prima teză punctul 1 din KWG nu conțin o definiție a criteriului bunei reputații sau o listă a comportamentelor care pot intra în domeniul de aplicare al noțiunii menționate. Aceasta presupune că autoritățile competente examinează de la caz la caz dacă criteriul respectiv este respectat de un acționar potențial achizitor al unei participații calificate într-o instituție de credit, ținând seama de faptele relevante, de motivele care stau la baza criteriului menționat și de obiectivele pe care urmărește să le asigure acest criteriu.

252 Conform unei jurisprudențe constante, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iunie 2005, VEMW ș.a., C-17/03, EU:C:2005:362, punctul 41 și jurisprudența citată).

253 Potrivit accepțiunii sale uzuale, termenul „reputat” înseamnă „care este demn de stimă” sau „a cărui respectabilitate este notorie”. O astfel de definiție, care face trimitere în special la opinia publicului, nu exclude ca reputația unei persoane să depindă de competența sa profesională (Hotărârea din 10 iulie 2024, PH ș.a./BCE, T-323/22, EU:T:2024:460, punctul 363).

254 În ceea ce privește contextul în care se înscrie acest criteriu, trebuie luat în considerare faptul că considerentul (8) al Directivei 2007/44 precizează că „reputația potențialului achizitor” trebuie să țină seama nu numai de integritatea potențialului achizitor, ci și de competența sa profesională. Acest element este relevant în speță, întrucât articolul 5 alineatul (3) din Directiva 2007/44 a introdus articolul 19a alineatul (1) din Directiva 2006/48, care a devenit ulterior articolul 23 alineatul (1) din Directiva CRD IV. Această dublă apreciere, a integrității și a competenței profesionale, permite urmărirea obiectivelor prevăzute la articolul 23 alineatul (1) din Directiva CRD IV, și anume evaluarea caracterului adecvat al potențialului achizitor, pentru a asigura administrarea corectă și prudentă a instituției de credit.

255 Punctul 10.1 din ghidul comun explică de asemenea că evaluarea bunei reputații a unui potențial achizitor ar trebui să acopere integritatea și competența sa profesională.

256 Prin urmare, criteriul reputației menționat la articolul 23 alineatul (1) din Directiva CRD IV trebuie interpretat în sensul că include evaluarea competenței profesionale a potențialului achizitor (Hotărârea din 10 iulie 2024, PH ș.a./BCE, T-323/22, EU:T:2024:460, punctul 368).

257 Rezultă că dubla apreciere efectuată de BCE în decizia atacată este conformă cu cadrul juridic aplicabil în speță.

258 Faptul că KWG nu menționează în mod explicit acest criteriu nu înseamnă că BCE a săvârșit o eroare de drept prin efectuarea unei duble aprecieri a competenței profesionale și a integrității reclamantei.

259 Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, la aplicarea dreptului intern, instanțele naționale sunt obligate, în măsura posibilului, să interpreteze dispozițiile acestuia în lumina textului și a finalității directivei în cauză pentru a atinge rezultatul urmărit de aceasta. Această obligație a unei interpretări conforme a dreptului național este astfel inerentă sistemului Tratatului FUE, întrucât aceasta permite instanțelor naționale să asigure, în cadrul competențelor lor, deplina eficacitate a dreptului Uniunii atunci când judecă litigiile cu care sunt sesizate (a se vedea Hotărârea din 19 ianuarie 2010, Kücükdeveci, C-555/07, EU:C:2010:21, punctul 48 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 24 ianuarie 2012, Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, punctul 24 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea prin analogie Hotărârea din 24 iunie 2019, Popławski C-573/17, EU:C:2019:530, punctele 55, 57 și 58). Aceeași obligație se aplică în principiu BCE, în temeiul dispozițiilor articolului 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul privind MUS și, în cadrul controlului legalității acțiunii sale, Tribunalului, care trebuie să interpreteze și să aplice, în măsura posibilului, dreptul intern care transpune o directivă într-un mod conform cu această directivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2025, BCE și Comisia/Corneli, C-777/22 P și C-789/22 P, EU:C:2025:580, punctele 135 și 137).

260 Interpretată astfel, KWG nu este în contradicție cu ghidul comun. Astfel, termenii articolului 2c alineatul (1b) prima teză punctul 1 din KWG nu permit excluderea luării în considerare, la examinarea reputației potențialului achizitor, a competenței sale profesionale (Hotărârea din 10 iulie 2024, PH ș.a./BCE, T-323/22, EU:T:2024:460, punctul 367). Rezultă că primul motiv invocat de reclamantă trebuie respins.

261 Prin intermediul celei de a doua critici, reclamanta contestă aprecierea efectuată de BCE cu privire la competența sa profesională.

262 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că decizia atacată este un act referitor la supravegherea prudențială a unei instituții de credit adoptat de BCE, care dispune de o largă marjă de apreciere în această privință, și că controlul jurisdicțional pe care instanța Uniunii trebuie să îl exercite asupra temeiniciei motivelor unei decizii precum decizia atacată urmărește în special să verifice dacă această decizie nu se întemeiază pe fapte inexacte din punct de vedere material și dacă nu este afectată de o eroare de drept sau de o eroare vădită de apreciere (a se vedea punctele 192 și 194 de mai sus).

263 Din cuprinsul punctului 2.12 literele (i)-(v) din decizia atacată reiese că reclamanta nu ar îndeplini criteriul privind competența profesională, în configurația reținută de BCE a unei preluări a controlului asupra întreprinderii-țintă.

264 Ghidul comun precizează ce acoperă criteriul competenței profesionale.

265 Potrivit punctului 10.3 din ghidul comun, evaluarea competenței profesionale ar trebui să ia în considerare influența pe care potențialul achizitor o va exercita asupra întreprinderii-țintă. Aceasta înseamnă că, în conformitate cu principiul proporționalității, condițiile de competență necesare ar trebui să fie mai puțin stricte pentru potențialii achizitori care nu sunt în măsură să exercite sau care se angajează să nu exercite o influență semnificativă asupra întreprinderii-țintă.

266 Potrivit punctului 10.23 din ghidul comun, competența profesională a potențialului achizitor se referă la competența în materie de conducere (denumită în continuare „competența de conducere”), precum și la competența în domeniul activităților financiare exercitate de întreprinderea-țintă (denumită în continuare „competența tehnică”).

267 Punctul 10.24 din ghidul comun precizează, pe de altă parte, că competența de conducere se poate baza pe experiența anterioară a potențialului achizitor în achiziționarea și gestionarea participațiilor în societăți și trebuie să demonstreze competență, grijă, diligență și preocuparea de a respecta standardele relevante ale potențialului achizitor.

268 Punctul 10.25 din ghidul comun precizează, la rândul său, că competența tehnică se poate baza pe experiența anterioară a potențialului achizitor în ceea ce privește operarea și gestionarea instituțiilor financiare, în calitate de acționar majoritar sau de persoană care conduce efectiv activitățile unei întreprinderi financiare.

269 Punctul 10.29 din ghidul comun precizează că, în cazul unei influențe semnificative, cerințele legate de competența tehnică sunt mai importante.

270 În speță, decizia atacată precizează criteriile utilizate pentru analiza competența profesională a reclamantei. Astfel, sunt menționate competența de gestiune și competența tehnică, precum și definițiile acestora [punctul 2.12 subpunctul (ii) din decizia atacată] și faptul că, în cazul unei influențe semnificative, cerințele legate de competența tehnică sunt mai importante [punctul 2.12 subpunctul (iii) din decizia atacată].

271 Din cuprinsul punctului 1.10 din decizia atacată reiese că reclamanta face dovada unor studii universitare și a unui doctorat în administrarea de întreprinderi, precum și a unei experiențe profesionale de 13 ani în domeniul imobiliar, întreruptă în 2006 din motive familiale. Din 2014, aceasta lucrează în mod voluntar pentru organizații caritabile, dar nu are experiență profesională în industria bancară.

272 La punctul 2.12 subpunctul (iv) din decizia atacată, BCE arată în special că reclamanta nu are competențele profesionale necesare pentru o persoană care achiziționează o participație calificată de control într-o instituție de credit. Ea nu dispune de experiență în sectorul bancar și financiar, care este foarte reglementat, nu a avut experiență profesională în cursul ultimilor 16 ani și nu a furnizat elemente de probă care să ateste că ar avea competențele necesare pentru a exercita o activitate de dobândire sau de administrare de participații.

273 La punctul 2.12 litera (v) din decizia atacată, BCE subliniază de asemenea că capacitatea profesională insuficientă a reclamantei rămâne problematică, în pofida prezenței a doi mandatari însărcinați cu exercitarea drepturilor de vot ale MWB 1 în Warburg Gruppe. Deși BaFin are, pentru moment, intenția de a menține acești mandatari, chiar în ipoteza în care proiectul de achiziție ar fi realizat, BCE subliniază că reclamanta are intenția de a prelua totalitatea participației soțului său la MWB 1 și că, într-o asemenea situație, nu se poate garanta că mandatarii vor fi menținuți.

274 Reclamanta arată că BCE nu poate să rețină că ar dobândi controlul asupra întreprinderii-țintă și să solicite, în consecință, competențe tehnice sporite. Fără a opera o discriminare, BCE nu ar putea considera că reclamanta nu este în măsură să își gestioneze participarea cu sprijinul comitetului executiv, al Consiliului de supraveghere și al consilierilor externi.

275 Trebuie să se constate că reclamanta nu contestă elementele de fapt privind competențele sale, prezentate de BCE.

276 Reclamanta contestă nivelul de exigență al BCE, apreciind că ea nu ar dobândi controlul asupra întreprinderii-țintă.

277 Or, BCE a considerat că reclamanta ar achiziționa o participație calificată drept control în întreprinderea-țintă, această apreciere nefiind afectată de o eroare vădită. Pe această bază, la punctul 2.12 subpunctul (iii) din decizia atacată, BCE a considerat că, în cazul unei dobândiri a controlului, cerința privind competența tehnică este mai ridicată, fără a fi însă echivalentă cu cea aplicabilă unui director general al unei instituții de credit. Aceasta subliniază, prin urmare, că un deținător al unei participații calificate, care nu va fi responsabil de administrarea curentă a unei instituții de credit, trebuie să cunoască în mod adecvat drepturile și obligațiile legale care revin unui acționar de control într-o instituție de credit în temeiul dreptului societăților și al dreptului supravegherii bancare.

278 Rezultă că nivelul de competență impus de BCE nu este eronat, având în vedere cadrul juridic aplicabil, interpretat în ghidul comun.

279 BCE nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere nici atunci când a considerat că reclamanta, în pofida studiilor și a experienței sale profesionale anterioare, nu avea nivelul de competență necesar, ținând seama în special de inactivitatea sa profesională în cursul ultimilor 16 ani și de faptul că nu a fost niciodată activă în sectorul bancar.

280 Prin urmare, a doua critică a reclamantei trebuie respinsă.

281 Întrucât argumentele reclamantei prin care se urmărește invalidarea aprecierii BCE privind competența sa profesională au fost respinse, concluzia BCE cu privire la reputația acesteia rămâne validă, independent de răspunsul Tribunalului la criticile sale privind criteriul integrității. Totuși, în scopul unei bune administrări a justiției, Tribunalul consideră oportun să examineze criteriul legat de integritatea reclamantei.

282 Prin intermediul celei de a treia critici, reclamanta contestă decizia atacată în măsura în care reține că nu îndeplinește criteriul integrității. Reclamanta susține în acest sens că examinarea integrității sale trebuie să se efectueze în raport cu comportamentul său din trecut, iar nu în raport cu cel al soțului ei și contestă concluzia privind influența pe care acesta din urmă ar avea-o

asupra sa. Criteriul bunei reputații a potențialului achizitor prevăzut la articolul 23 din Directiva CRD IV este transpus în dreptul german prin articolul 2c alineatul (1b) prima teză punctul 1 din KWG (a se vedea punctele 248 și 249 de mai sus).

283 Potrivit punctului 10.10 din ghidul comun, cerințele în materie de integritate implică, fără a se limita la aceasta, absența unui „cazier negativ”.

284 Punctul 10.13 din ghidul comun precizează factorii care ar trebui luați în considerare în mod special, respectiv condamnarea sau urmărirea penală în cazul unei infracțiuni (în special orice infracțiune prevăzută de legile care reglementează activitățile bancare, financiare, legate de valori mobiliare și de asigurări sau privind piețele valorilor mobiliare ori instrumentele de plată; infracțiuni de fals, fraudă sau infracțiuni financiare, inclusiv spălare de bani și finanțarea terorismului, manipularea pieței, utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate, camătă și corupție; infracțiuni privind regimul fiscal; orice altă încălcare prevăzută de legislația privind societățile comerciale, falimentul, insolvența sau protecția consumatorilor), orice concluzii relevante rezultate în urma controalelor la fața locului și de la distanță, a investigațiilor sau a măsurilor de executare silită, în măsura în care se referă direct sau indirect la potențialul achizitor, orice măsură de executare relevantă luată de orice alt organism de reglementare sau profesional în cazul nerespectării oricăror dispoziții relevante și a oricăror alte informații obținute din surse credibile și fiabile care sunt relevante în acest context.

285 Punctul 10.14 din ghidul comun precizează că autoritățile competente nu ar trebui să considere că absența unei urmăriri penale sau a unei condamnări ori a unor măsuri administrative și de executare silită constituie în sine o dovadă suficientă a integrității potențialului achizitor, în special în cazul în care acuzațiile de comportament infracțional persistă.

286 Articolul 2c alineatul (1b) prima teză punctul 1 din KWG permite în acest sens interzicerea unei achiziții de participații calificate în cazul în care un potențial achizitor „nu îndeplinește, din alte motive [decât aceea de a nu fi demn de încredere], cerințele necesare pentru a garanta administrarea corectă și prudentă a instituției”.

287 Astfel cum reiese din considerentul (22) al Regulamentului privind MUS și din articolul 23 alineatul (1) din Directiva CRD IV, evaluarea bunei reputații a acționarilor instituțiilor de credit urmărește să asigure administrarea corectă și prudentă a acestor instituții, calitatea și soliditatea financiară a deținătorilor instituțiilor de credit în permanență și astfel să asigure menținerea și soliditatea sistemului financiar din Uniune și din fiecare stat membru.

288 Trebuie subliniat de asemenea că orice evaluare întemeiată pe articolul 23 din Directiva CRD IV este prospectivă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 7 decembrie 2022, PNB Banka/BCE, T-330/19, EU:T:2022:775, punctul 114) și trebuie să permită prevenirea concretizării amenințărilor la adresa solidității instituțiilor de credit și, în sens mai larg, a sistemului financiar din Uniune și din fiecare stat membru.

289 În acest context legislativ, punctul 10.21 din ghidul comun subliniază că autoritatea competentă poate lua în considerare integritatea și reputația oricărei persoane care are legături cu potențialul achizitor, adică a oricărei persoane care are sau pare să aibă o relație familială sau profesională apropiată cu potențialul achizitor. În sfârșit, reiese din jurisprudență că Directiva CRD IV, astfel cum a fost transpusă în dreptul german, nu exclude posibilitatea ca lipsa bunei reputații a potențialului achizitor să rezulte din relațiile acestuia cu un terț. Astfel, nu este exclus ca alegerea de către un potențial achizitor a relațiilor sale profesionale sau personale să poată da naștere unor

îndoieli cu privire la integritatea sa și să aibă consecințe negative asupra obiectivului de administrare sănătoasă și prudentă a instituției de credit în cauză, după cum a statuat recent Tribunalul [Hotărârea din 10 iulie 2024, PH ș.a./BCE, T-323/22, EU:T:2024:460, punctele 325 și 326 (nepublicate)].

290 În lumina acestui cadru juridic trebuie să se stabilească dacă BCE a săvârșit o eroare de drept sau o eroare vădită de apreciere în analiza integrității reclamantei.

291 În speță, din cuprinsul punctului 2.6 din decizia atacată reiese că BCE, după ce a prezentat dispozițiile pe care și-a întemeiat aprecierea, a arătat că procedurile de participație calificată serveau la garantarea bunei gestionări a instituțiilor și a stabilității financiare globale. Gestionarea defectuoasă a instituțiilor de credit poate crea instabilitate financiară și poate avea un impact mai grav asupra piețelor financiare și nu numai. Riscurile inerente activităților bancare trebuie abordate cu prudență și, prin urmare, necesită standarde mai ridicate în ceea ce privește capacitatea acționarilor calificați. Potrivit BCE, obiectivul procedurii privind participația calificată este astfel de a garanta că numai acționarii corespunzători pot exercita o influență semnificativă asupra administrării unei bănci și că, prin urmare, aceștia trebuie să fie evaluați în raport cu criteriile relevante. Faptul de a permite unui terț inadecvat să exercite o influență justifică concluzia că însuși potențialul achizitor nu dorește sau nu poate crea condițiile prealabile pentru gestionarea corectă și prudentă a întreprinderii-țintă.

292 BCE amintește de asemenea, la punctul 2.7 din decizia atacată, că evaluarea reputației potențialului achizitor este o evaluare *ex ante* și implică în mod necesar o previziune a comportamentului viitor al potențialului achizitor. Faptele trebuie să indice un risc abstract, și anume probabilitatea unei încălcări preconizate.

293 Pe baza acestor considerații, BCE a arătat, la punctul 2.8 din decizia atacată, în primul rând, că soțul reclamantei a făcut obiectul unei reevaluări de către BaFin în anul 2019, astfel încât BCE are îndoieli foarte serioase cu privire la reputația sa, în al doilea rând, că reclamanta părea să fie dependentă din punct de vedere financiar de soțul său, în al treilea rând, că aceasta nu avea nicio experiență bancară și, în al patrulea rând, că a admis în mod deschis să solicite și opinia soțului său, cu care ar face parte dintr-un acord de punere în comun. BCE deduce de aici că există îndoieli serioase cu privire la faptul că, în urma proiectului de achiziție, soțul reclamantei, care nu se bucură de o bună reputație, exercită o influență semnificativă asupra întreprinderii-țintă, prin intermediul reclamantei.

294 În primul rând, reclamanta arată că, pentru a aprecia criteriul integrității, trebuie să se țină seama de comportamentul anterior al potențialului achizitor. O legătură de familie cu o persoană a cărei reputație este contestată nu ar fi suficientă pentru a justifica aplicarea măsurilor independent de conduita persoanei în cauză. BCE ar fi adoptat decizia atacată ținând seama numai de reputația soțului reclamantei, fără a încerca să o evalueze pe aceasta din urmă în mod individual.

295 Reclamanta respinge analiza BCE potrivit căreia ea ar fi dependentă din punct de vedere financiar de soțul său, întrucât o astfel de analiză ar fi eronată. Faptul de a-și consulta soțul nu ar însemna că reclamanta nu poate lua o decizie în mod independent, cu respectarea legii și a principiilor morale. Aceasta apreciază că BCE nu a ținut seama nici de dorința soțului ei de a se pensiona, nici de voința pe care ea a exprimat-o, de a acționa în mod independent.

296 În ceea ce privește argumentele reclamantei referitoare la posibilitatea de a lua în considerare reputația soțului său, trebuie să se constate că, pe baza ghidului comun și a jurisprudenței citate la punctul 289 de mai sus, BCE poate lua în considerare, atunci când evaluează onorabilitatea unui potențial achizitor, integritatea și reputația unei persoane care are o relație familială strânsă cu acest candidat, precum în speță soțul reclamantei.

297 Rezultă că analiza privind onorabilitatea soțului reclamantei poate face parte din aprecierea integrității acesteia. Argumentele reclamantei care urmăresc să stabilească contrariul trebuie, prin urmare, să fie respinse.

298 În ceea ce privește argumentele reclamantei prin care se urmărește să se stabilească faptul că legătura conjugală care o unește cu soțul său nu înseamnă că acesta din urmă ar avea o influență asupra ei, trebuie subliniate cele ce urmează.

299 *Primo*, legătura de familie strânsă este menționată în mod explicit în ghidul comun, la punctul 10.21, ca element care poate fi utilizat pentru a defini persoanele a căror integritate și reputație sunt luate în considerare la evaluarea potențialului achizitor.

300 Or, reclamanta nu neagă această legătură și nu susține că ea nu constituie o legătură strânsă în sensul ghidului comun.

301 *Secundo*, BCE s-a întemeiat pe împrejurări care nu se limitează doar la legătura conjugală dintre reclamantă și soțul ei.

302 Punctul 2.10 din decizia atacată subliniază că reclamanta nu ar trebui să dobândească decât 0,01 % din capitalul MWB 1 și nu va participa, din acest motiv, la succesul său comercial. Soțul reclamantei, care deține 12,49 % din capitalul MWB 1 și beneficiază de un uzufruct asupra participației de 87,5 % a FMWV la MWB 1, va primi eventualele profituri distribuite. Din cuprinsul aceluiași punct reiese că reclamanta nu dispune de venituri regulate. Pe lângă lichiditățile provenite din vânzarea unui bun imobil, o mare parte din patrimoniul său net provine dintr-o participație finanțată de o societate al cărei director general este soțul ei.

303 BCE apreciază că această legătură financiară, combinată cu lipsa unor venituri regulate ale reclamantei, arată că aceasta din urmă depinde din punct de vedere financiar de soțul ei. Aceasta adaugă că nimic nu indică faptul că situația financiară a reclamantei se poate schimba în viitor dacă, de exemplu, ar fi necesare contribuții suplimentare de capital. În sfârșit, BCE adaugă că se poate presupune că persoana care furnizează resursele financiare va încerca de asemenea să păstreze o influență asupra deciziilor luate cu privire la această investiție. Potrivit BCE, aceste motive ridică îndoieli serioase cu privire la faptul că soțul reclamantei se va abține să încerce să o influențeze în privința modului de exercitare a drepturilor sale de vot.

304 La punctul 2.11 din decizia atacată, BCE precizează că reclamanta și-a exprimat intenția de a lua în considerare sfaturile soțului ei. BCE subliniază de asemenea că reclamanta, deși este educată, nu a lucrat în cursul ultimilor 16 ani, nu beneficiază de nicio experiență bancară și nu a fost implicată anterior în administrarea întreprinderii-țintă sau în acționariatul acesteia din urmă. În sfârșit, BCE apreciază că soțul reclamantei va încerca să o influențeze cu ocazia discuțiilor care intervin în cadrul acordului de punere în comun, la care reclamanta urma să adere la finalul proiectului de achiziție, ținând seama de interesele pe care le menține în întreprinderea-țintă și de lipsa de experiență bancară a reclamantei.

305 La punctul 2.12 din decizia atacată, BCE apreciază că nici prezența mandatarilor nu conduce la o concluzie diferită. Aceștia din urmă exercită drepturile de vot în Warburg Gruppe pe bază contractuală, dar nu sunt nici proprietarii juridici, nici proprietarii economici ai acțiunilor în cauză. Proprietarul juridic și economic al acestor acțiuni rămâne MWB 1, care va fi controlată de reclamantă. În plus, BCE arată că unul dintre acești doi mandatari a fost numit director general unic al MWB 1 de soțul reclamantei, căruia îi raportează în mod exclusiv. Independența acestui mandatar față de soțul reclamantei în exercitarea drepturilor de vot ale MWB 1 în Warburg Gruppe nu este, așadar, garantată.

306 În al treilea rând, reclamanta susține, pe de o parte, că nu este dependentă de soțul ei, întrucât dispune de un patrimoniu personal și ar putea găsi cu ușurință un loc de muncă.

307 Trebuie să se constate că aceste afirmații urmăresc să stabilească faptul că reclamanta ar avea posibilitatea de a se întreține.

308 Or, analiza BCE care figurează în decizia atacată urmărește să stabilească faptul că reclamanta ar fi dependentă de soțul ei pentru a aduce capital suplimentar întreprinderii-țintă. Reclamanta nu repune în discuție această analiză.

309 Prin urmare, aceste argumente trebuie respinse.

310 Pe de altă parte, reclamanta susține că nu va solicita numai avizul soțului ei și că va fi în măsură să ia decizii autonome. BCE ar fi deformat declarațiile pe care ea le-a dat în cursul fazei administrative, citate în memoriul său în replică, cu privire la intenția sa de a-și consulta soțul.

311 Trebuie să se constate că reclamanta nu repune în discuție faptele prezentate de BCE și nici concluziile acesteia atunci când arată, mai întâi, că conversațiile din cadrul acordului de punere în comun nu indicau o „influență nejustificată”, în continuare, că nu existau indicii care să indice că aceasta nu va exploata MWB 1 și drepturile sale de vot în Warburg Gruppe în conformitate cu legea, cu cerințele prudențiale și cu principiile morale și, în sfârșit, că soțul său avea intenția de a se pensiona ținând seama de vârsta sa înaintată.

312 Nici declarațiile reclamantei din cursul fazei administrative nu invalidează analiza BCE, întrucât din acestea reiese că reclamanta nu a exclus posibilitatea de a solicita consultanță soțului său, aceasta exprimându-și doar intenția de a asculta și celelalte părți interesate pentru a-și forma o opinie.

313 Argumentul reclamantei potrivit căruia BCE a denaturat concluzia BaFin care arăta că independența mandatarilor nu este repusă în discuție, presupunând că este întemeiat, nu poate invalida raționamentul BCE privind influența soțului reclamantei asupra ei. În orice caz, astfel cum susține BCE, numirea acestor doi mandatari ar putea să nu fie menținută la nesfârșit, în special în ipoteza în care reclamanta ar dobândi întreaga participație a soțului său la MWB 1, astfel cum este intenția sa.

314 Prin urmare, aceste argumente ale reclamantei trebuie respinse.

315 În al doilea rând, reclamanta arată că îndoielile serioase ale BCE cu privire la reputația soțului ei nu sunt relevante și se prevalează de prezumția de nevinovăție, în temeiul căreia o simplă inculpare nu poate pune la îndoială reputația unui potențial achizitor. O apreciere a reputației

precare a unui potențial achizitor ar trebui să se bazeze pe elemente de probă concrete. BCE ar fi luat în considerare o simplă anchetă penală împotriva soțului ei, care de altfel nu ar fi condus la o condamnare.

316 Pe de altă parte, decizia atacată s-ar întemeia pe informații perimate colectate de BaFin în anul 2019, fără a ține seama de evaluarea prudențială realizată de BaFin în anul 2022.

317 În speță, decizia atacată indică, la punctul 2.8, că soțul reclamantei a făcut obiectul unei reevaluări de către BaFin în anul 2019.

318 La punctul 1.7 din decizia atacată se explică faptul că, în anul 2019, BaFin a inițiat o procedură de supraveghere pentru a suspenda drepturile de vot ale soțului reclamantei în întreprinderea-țintă, ca urmare a răspunderii sale pentru participarea acestei societăți la operațiuni „com/ex” între anii 2007 și 2011. BaFin a evaluat, în cadrul supravegherii sale continue, implicarea soțului reclamantei și a lui A în pretinsa participare a întreprinderii-țintă la operațiunile menționate. Ea a considerat că acestea din urmă aveau o reputație proastă și a pregătit, în anul 2019, măsuri de supraveghere prin care urmărea retragerea mandatelor de a face parte din consiliul de supraveghere al întreprinderii-țintă și limitarea influenței lor asupra acesteia din urmă, în special prin suspendarea drepturilor lor de vot în Warburg Gruppe, care au fost încredințate unor mandatari. În perioada audierii, soțul reclamantei și A au acceptat să renunțe voluntar la mandatele lor de membri ai consiliului de supraveghere al întreprinderii-țintă și au desemnat mandatari pentru a-și exercita drepturile de vot în Warburg Gruppe. BaFin a considerat că numirea acestor mandatari era suficientă pentru a limita influența acestor doi acționari indirecți principali ai întreprinderii-țintă și nu a continuat punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere menționate mai sus.

319 La punctul 1.8 din decizia atacată se arată de asemenea că Decizia SREP din 2021 adoptată de BaFin reținea că proprietarii indirecți ai întreprinderii-țintei erau inadecvați și că aceștia continuau să exercite o influență asupra întreprinderii-țintă, în pofida introducerii mandatarilor. În plus, în cadrul acestei evaluări, s-a considerat că unele elemente justificau ipoteza potrivit căreia includerea întreprinderii-țintă într-un grup de societăți afiliate soțului reclamantei și lui A a împiedicat o supraveghere efectivă în trecut, menționând conflicte de interese, activități suspecte în cadrul grupului de societăți, precum și riscul de concentrare potențială.

320 Din analiza deciziei atacate reiese că BCE a ținut seama de elemente de fapt pertinente, având în vedere articolul 23 alineatul (1) din Directiva CRD IV, articolul 2c alineatul (1b) prima teză punctul 1 din KWG și ghidul comun. Astfel, decizia atacată menționează „cazier negativ” în legătură cu soțul reclamantei, în sensul punctului 10.10 din ghidul menționat.

321 Argumentele reclamantei nu sunt de natură să repună în discuție această apreciere a BCE.

322 *Primo*, reclamanta invocă prezumția de nevinovăție și arată că o simplă anchetă penală, care nu a condus la o condamnare, nu poate fi suficientă pentru a considera că soțul său nu avea o bună reputație.

323 Or, mai întâi, astfel cum arată BCE, decizia atacată nu se întemeiază numai pe ancheta penală care îl vizează pe soțul reclamantei.

324 În continuare, din cuprinsul punctului 10.14 din ghidul comun reiese că autoritățile competente nu ar trebui să considere că lipsa unei urmăriri penale sau a unei condamnări penale ori a unei măsuri administrative constituie, ca atare, o dovadă suficientă a integrității potențialului achizitor.

325 În sfârșit, nu se poate considera că BCE a încălcat prezumția de nevinovăție a soțului reclamantei, întrucât, pe de o parte, nu a menționat vinovăția acestuia în cadrul urmăririi penale și, pe de altă parte, nu și-a întemeiat aprecierea pe eventuala vinovăție penală a acestuia din urmă.

326 Prin urmare, aceste argumente ale reclamantei trebuie respinse.

327 *Secundo*, reclamanta arată că decizia atacată se întemeiază pe informații caduce colectate de BaFin în anul 2019, fără a ține seama de faptul că soțul ei a răspuns preocupărilor BaFin și a dorit să transmită întreprinderea-țintă copiilor și soției sale. Reclamanta contestă neluarea în considerare de către BCE a acțiunilor întreprinse de soțul ei în interesul întreprinderii-țintă. În sfârșit, aceasta subliniază că BCE nu a ținut seama de evaluarea prudențială realizată de BaFin în anul 2022, care nu dovedește că soțul său a putut influența în mod direct mandatarii sau a încălcat angajamentul de a nu le da instrucțiuni de vot.

328 Trebuie să se constate, pe de o parte, că reclamanta, prin argumentele menționate la punctul 327 de mai sus, nu repune în discuție elementele de fapt luate în considerare de BCE, ci menționează elemente noi care ar putea indica faptul că soțul ei nu mai este lipsit de bună reputație. Or, punctul 10.10 din ghidul comun prevede că BCE trebuie să ia în considerare existența unui „cazier negativ”. Aceasta trebuie să efectueze o analiză globală a comportamentului persoanei în cauză, existența unor împrejurări sau comportamente noi care ar dovedi voința persoanei în cauză de a-și restabili reputația neînsemnând în mod necesar că BCE trebuie să concluzioneze că această persoană are efectiv o bună reputație.

329 Pe de altă parte, elementele menționate de reclamantă în cadrul acestei argumentații nu sunt de natură să repună în discuție elementele luate în considerare de BCE în cadrul examinării sale. În plus, propunerea de decizie a BaFin din 4 aprilie 2023 se referă la o evaluare prudențială efectuată în anul 2022, fără alte precizări. În această privință, trebuie amintit că Decizia SREP din 2022 a fost adoptată ulterior deciziei atacate, astfel încât nu trebuie luată în considerare pentru a aprecia legalitatea acesteia din urmă. În orice caz, BaFin susține că reputația proastă a soțului reclamantei este în continuare prezumată.

330 Argumentația reclamantei nu este, așadar, suficientă pentru a demonstra că decizia atacată se întemeiază pe fapte inexacte din punct de vedere material sau că este afectată de o eroare de drept ori de o eroare vădită de apreciere.

331 Rezultă că această argumentație a reclamantei trebuie respinsă.

332 În consecință, primul aspect al celui de al cincilea motiv, privind integritatea reclamantei, trebuie de asemenea respins.

333 Se reamintește că autoritatea competentă se poate opune proiectului de achiziție în cazul în care există motive rezonabile în acest sens, în conformitate cu unul sau mai multe dintre criteriile menționate la articolul 23 alineatul (1) din Directiva CRD IV.

334 Prin urmare, din moment ce s-a stabilit că proiectul de achiziție poate fi interzis în raport cu criteriul reputației, astfel cum reiese din analiza primului aspect al celui de al cincilea motiv, nu este necesară examinarea de către Tribunal a celorlalte aspecte ale acestui motiv, care privesc celelalte criterii de evaluare evocate de BCE în decizia atacată.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea cartei

335 Reclamanta invocă mai multe încălcări ale cartei prin decizia atacată.

336 Mai întâi, prin reținerea lipsei bunei reputații a reclamantei doar pe baza căsătoriei sale și a faptului că aceasta ar fi în întregime dependentă de soțul ei, decizia atacată ar fi încălcat articolul 7 (privind respectarea vieții private și de familie), articolul 9 (privind dreptul la căsătorie și dreptul de a întemeia o familie) și articolul 33 (privind viața de familie și profesională) din cartă. În continuare, prin neluarea în considerare a obiectivelor urmărite de reclamantă cu ocazia proiectului de achiziție și prin faptul că s-a întemeiat pe o prejudecată, decizia atacată ar fi încălcat de asemenea articolul 21 (privind nediscriminarea) din cartă. În plus, prin faptul că a concluzionat în sensul lipsei unei reputații a soțului reclamantei, cu consecința ca aceasta să fie considerată ea însăși lipsită de o bună reputație, BCE ar fi încălcat articolul 48 (privind prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare) din cartă. În sfârșit, în măsura în care ar conduce la cesiunea întreprinderii-țintă în afara familiei Warburg, cu excepția cazului în care s-ar presupune decesul soțului reclamantei, decizia atacată ar încălca articolul 17 (privind dreptul de proprietate) din cartă.

337 BCE contestă orice încălcare a cartei.

338 În ceea ce privește pretinsa încălcare a articolului 21 din cartă, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în temeiul articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii în fața Tribunalului în conformitate cu articolul 53 primul paragraf din același statut, precum și al articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie să cuprindă obiectul litigiului, motivele și argumentele invocate, precum și o expunere sumară a motivelor menționate. Aceste elemente trebuie să fie suficient de clare și de precise pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să aibă nevoie de alte informații. În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte în mod coerent și comprehensibil din chiar textul cererii introductive (a se vedea Ordonanța din 17 noiembrie 2020, González Calvet/SRB, T-257/20, nepublicată, EU:T:2020:541, punctul 9 și jurisprudența citată).

339 Reclamanta susține că decizia atacată este întemeiată pe o prejudecată pe care o califică drept „vădită” și care a discriminat-o. Ea nu precizează astfel în ce constă această prejudecată și nici măcar pe ce criteriu este întemeiată discriminarea a cărei victimă se consideră în raport cu articolul 21 din cartă.

340 În consecință, cauza de inadmisibilitate întemeiată pe articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, invocată de BCE, este fondată, iar aspectul întemeiat pe încălcarea articolului 21 din cartă trebuie respins.

341 În ceea ce privește pretinsa încălcare a articolelor 7, 9 și 33 din cartă, reclamanta arată că BCE s-a întemeiat exclusiv pe legăturile sale familiale cu soțul său pentru a concluziona că nu îndeplinea criteriul bunei reputații. Ea adaugă, în stadiul replicii, că BCE a considerat-o ca fiind supusă soțului ei, ca urmare a calității sale de femeie, pe baza unei prejudecăți.

342 Trebuie să se constate că afirmațiile reclamantei sunt nefondate, având în vedere elementele de care s-a ținut seama în analiza efectuată de BCE cu privire la criteriul reputației.

343 Astfel, pe de o parte, BCE concluzionează că reclamanta nu are competența profesională necesară, independent de legătura conjugală care o unește cu soțul ei, după cum reiese din cuprinsul punctelor 270-280 de mai sus. Pe de altă parte, BCE reține că soțul reclamantei va fi susceptibil să influențeze deciziile acesteia din urmă în raport cu împrejurările specifice ale speței, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 301-304 de mai sus.

344 Reclamanta nu a dovedit, așadar, că decizia atacată a implicat o încălcare a articolelor 7, 9 și 33 din cartă.

345 În ceea ce privește argumentele reclamantei potrivit cărora BCE a încălcat prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare al soțului ei, protejate la articolul 48 din cartă, trebuie amintit că încălcarea unui drept subiectiv nu poate fi invocată decât de persoana al cărei drept se pretinde că a fost încălcat, iar nu de terți [a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 martie 2023, Jushi Egypt for Fiberglass Industry/Comisia, T-540/20, EU:T:2023:91, punctul 35 (nepublicată) și jurisprudența citată].

346 Întrucât prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare constituie drepturi subiective, reclamanta nu este îndreptățită să invoce o încălcare a acestui drept în privința soțului său, care nu este el însuși parte la procedură.

347 În orice caz, din examinarea celui de al cincilea motiv reiese că BCE a ținut seama de situația proprie a reclamantei și în special de competențele sale profesionale pentru a se opune proiectului de achiziție.

348 Încălcarea prezumției de nevinovăție și a dreptului la apărare invocată de reclamantă trebuie, așadar, respinsă.

349 În ceea ce privește argumentele reclamantei potrivit cărora decizia atacată obligă familia Warburg să se despartă de întreprinderea-țintă și împiedică transmiterea acesteia generației următoare, chiar dacă întreprinderea-țintă este de mult timp prezentă în familie, ceea ce constituie o încălcare a articolului 17 din cartă, trebuie arătat că dreptul de proprietate este un drept subiectiv. Cel invocat de reclamantă în speță este cel al soțului ei, care nu este parte la procedură. În consecință, conform jurisprudenței amintite la punctul 345 de mai sus, reclamanta nu poate invoca în mod întemeiat încălcarea articolului 17 din cartă.

350 În orice caz, se precizează că articolul 17 alineatul (1) din cartă prevede că orice persoană are dreptul de a deține în proprietate, de a folosi, de a dispune și de a lăsa moștenire bunurile pe care le-a dobândit în mod legal.

351 Trebuie amintit de asemenea că dreptul de proprietate garantat de articolul 17 alineatul (1) din cartă nu este o prerogativă absolută și că exercitarea sa poate face obiectul unor restricții justificate de obiective de interes general urmărite de Uniune (a se vedea Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising ș.a./Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 69 și jurisprudența citată).

352 În consecință, astfel cum reiese din articolul 52 alineatul (1) din cartă, pot fi instituite restricții în privința exercitării dreptului de proprietate, cu condiția ca aceste restricții să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite și să nu constituie, față de scopul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere însuși conținutului drepturilor astfel garantate (a se vedea Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising ș.a./Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 70 și jurisprudența citată).

353 În această privință, trebuie arătat că controlul participațiilor calificate răspunde unui obiectiv de interes general urmărit de Uniune, și anume acela de a contribui la menținerea stabilității sistemului bancar al Uniunii, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 192 și 287 de mai sus.

354 În speță, decizia atacată se opune proiectului de achiziție, ținând seama de faptul că reclamanta nu îndeplinește cel puțin unul dintre criteriile de evaluare prevăzute la articolul 23 din Directiva CRD IV și la articolul 2c alineatul (1b) prima teză punctul 1 din KWG.

355 Ținând seama de obiectivul care constă în asigurarea stabilității sistemului bancar în Uniune și având în vedere faptul că proiectul de achiziție nu permitea garantarea unei gestionări corecte și prudente a întreprinderii-țintă, decizia atacată nu constituie o intervenție disproporționată și intolerabilă care să aducă atingere însuși conținutului dreptului de proprietate de care se prevalează reclamanta. În consecință, aceasta nu poate fi considerată o restricție nejustificată a dreptului respectiv. (a se vedea prin analogie Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising ș.a./Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctele 71-74).

356 Având în vedere aceste elemente, trebuie respinse argumentele reclamantei întemeiate pe o pretinsă încălcare a articolului 17 alineatul (1) din cartă.

357 Rezultă din tot ceea ce precedă că al șaselea motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

358 Reclamanta susține că decizia atacată a încălcat principiul proporționalității, care constituie un principiu fundamental al dreptului Uniunii prevăzut la articolul 5 alineatul (4) TFUE.

359 Reclamanta apreciază că BCE în mod greșit nici nu a identificat prejudiciile care pot rezulta din proiectul de achiziție, nici nu a evaluat comparativ aceste prejudicii cu îndoielile serioase pe care le avea.

360 Reclamanta susține de asemenea că BCE nu a avut în vedere măsuri mai puțin intruzive decât interzicerea proiectului de achiziție, deși ar fi avut posibilitatea să facă acest lucru în temeiul articolului 2c alineatul (1b) a treia teză din KWG. Aceasta apreciază că ar fi fost mai adecvat să autorizeze proiectul de achiziție, însoțind în același timp această autorizație de măsuri prudențiale în privința întreprinderii-țintă.

361 Reclamanta susține de asemenea că BCE nu a aplicat un standard de evaluare adecvat și proporțional, reținând în mod eronat că aceasta ar dobândi o participație majoritară în întreprinderea-țintă. BaFin și BCE nu ar fi fost astfel îndreptățite să solicite reclamantei să le furnizeze un plan de afaceri sau un plan suplimentar referitor la deficitul de capital. BCE nu putea efectua nici o evaluare strictă a solidității financiare a reclamantei.

362 În sfârșit, reclamanta susține că BCE a săvârșit un abuz de putere obligând familia Warburg să cedeze întreprinderea-țintă ținând seama de suspiciunile de fraudă fiscală cu care se confrunta soțul său, care, în această calitate, ar fi lipsit de o bună reputație.

363 BCE respinge afirmațiile reclamantei.

364 Principiul proporționalității impune ca actele instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (Hotărârea din 29 iulie 2024, Koiviston Auto Helsinki/Comisia, C-697/22 P, EU:C:2024:641, punctul 77).

365 Aprecierea proporționalității unei măsuri trebuie să se concilieze cu respectarea marjei de apreciere eventual recunoscute instituțiilor Uniunii cu ocazia adoptării sale (a se vedea Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctul 53 și jurisprudența citată). Astfel cum s-a precizat la punctele 192 și 193 de mai sus, BCE dispune de o largă marjă de apreciere. Prin urmare, trebuie să se țină seama de această împrejurare în cadrul examinării proporționalității deciziei atacate.

366 În speță, punctul 2.16 din decizia atacată cuprinde o analiză a proporționalității. Acest punct precizează, mai întâi, obiectivele urmărite de controlul participațiilor calificate, și anume de a contribui la menținerea stabilității sistemului bancar prin asigurarea faptului că numai instituțiile de credit sănătoase și care funcționează corect operează în scopul de a proteja deponenții și de a proteja instituțiile de credit menționate de influența prejudiciabilă exercitată de orice viitor acționar calificat, care ar putea denatura respectarea normelor. Același punct indică, în continuare, că reclamanta nu îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 2c alineatul (1b) din KWG.

367 BCE adaugă, pe de altă parte, la punctul 2.16 din decizia atacată, că problema dacă o operațiune diferită poate permite atingerea obiectivului proiectului de achiziție, și anume menținerea întreprinderilor-țintă în familia Warburg, depășește cadrul operațiunii examinate.

368 Astfel, revine reclamantei sarcina de a înlătura îndoielile exprimate de BCE în perioada de evaluare, dacă este cazul, restructurând operațiunea avută în vedere. Cu toate acestea, este cert că reclamanta nu a propus o operațiune alternativă la cea avută în vedere.

369 În sfârșit, BCE înlătură, la punctul 2.16 din decizia atacată, singura propunere formulată de reclamantă în cursul procedurii de evaluare. Această propunere consta în faptul că reclamanta își exercită drepturile de vot în Warburg Gruppe împreună cu unul dintre mandatarii MWB 1 pentru o perioadă de un an.

370 Cu toate acestea, BCE apreciază, în primul rând, că BaFin intenționa să mențină numirea celor doi mandatari însărcinați cu exercitarea drepturilor de vot ale MWB 1 în Warburg Gruppe, inclusiv în urma proiectului de achiziție. Această împrejurare ar împiedica, așadar, ca reclamanta să își poată exercita drepturile de vot, individual sau împreună cu un mandatar, în Warburg Gruppe. În al doilea rând, BCE apreciază că exercitarea drepturilor de vot ale MWB 1 în Warburg Gruppe de către mandatari nu este o soluție permanentă. În al treilea rând, BCE arată că are îndoieli serioase cu privire la independența unuia dintre cei doi mandatari, pentru motivele expuse la punctul 2.12 din decizia atacată.

371 Procedând astfel, BCE a ținut seama de propunerea formulată de reclamantă, dar s-a opus acesteia, considerând-o inadecvată. Prin urmare, reclamanta nu a reușit să înlăture îndoielile exprimate de BCE în perioada de evaluare, prin restructurarea operațiunii avute în vedere.

372 Reclamanta arată însă că BCE ar fi putut autoriza proiectul de achiziție, adoptând în același timp, ulterior, măsuri de supraveghere adecvate în privința întreprinderii-țintă. Acest argument este însă lipsit de relevanță.

373 Pe de o parte, reclamanta nu identifică nicio dispoziție de drept al Uniunii sau de drept național care să prevadă posibilitatea ca BCE să adopte o decizie de autorizare condiționată (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 25 iunie 2015, CO Sociedad de Gestión y Participación ș.a., C-18/14, EU:C:2015:419, punctele 34, 37, 38 și 46).

374 Pe de altă parte, astfel cum arată BCE, autorizarea proiectului de achiziție sub rezerva adoptării unor măsuri prudențiale ulterioare contravine obiectivelor, în special preventive, urmărite prin controlul participațiilor calificate și amintite în special la punctul 248 de mai sus.

375 În sfârșit, reclamanta apreciază că decizia atacată este disproporționată în măsura în care BCE a aplicat un „standard eronat de evaluare”, reținând că aceasta putea exercita o influență preponderentă asupra întreprinderii-țintă.

376 Totuși, astfel cum s-a arătat în cadrul examinării celui de al patrulea motiv, BCE nu a ținut seama de fapte inexacte din punct de vedere material sau nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că reclamanta trebuia să dobândească controlul asupra întreprinderii-țintă în urma proiectului de achiziție.

377 Din considerațiile anterioare rezultă că al șaptelea motiv trebuie să fie respins.

378 Întrucât toate motivele invocate de reclamantă au fost respinse, acțiunea trebuie, așadar, respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

379 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

380 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune să fie obligată să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și cheltuielile de judecată efectuate de BCE, conform concluziilor acesteia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **YH suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Banca Centrală Europeană (BCE).**

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 19 noiembrie 2025.

Semnături